

Forum studențesc

● revistă a u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul VIII ● nr. 10 (61) noiembrie-decembrie 1980 ● 16 pagini ● 2 lei ●

PERPETUA TINEREȚE

Podoaba de bucurie și sărbătoare a sfârșitului de an cuprinde în ea, fascinantă și temeinică, dimensiunea gândului către ce a fost până acum și ce va fi mâine.

Pentru „forumiști” — o permanentă dăruire cu sufletul deschis și mereu tinăr, dar și cu dorința măturisită de a interfera organic visul în faptă, acea osmoză din din care s-au născut în 1980 toate frumoasele lor infăptuiri. Scriind despre ei, în preajma tranziției calendaristice dintre un an și altul — acum în aceste zile cind harnicii poștași, într-un emoționant ritual cu obirșii profunde înrădăcinate în omenie, abia prididesc să împartă la milioane de adrese mesajele de aleasă simțire și urările între rude, tovarăși de muncă, prieteni, cunoscuți — cuvintele pot să pară neputincioase, formulările neinspirate.

Ei bine, din atitea sugestii pe care mi le-a rezervat realitatea estudiantină a acestui an — una singură! Saltul extraordinar petrecut în calitatea muncii și a vieții, fără echivoc cei de la „Forum...” și, prin ei, studenții Timișoarei, consolidându-și cu siguranță dreptul de a se afla acum pe meridianul unu al Almei Mater românești.

I-am întâlnit în amfiteatre, în laboratoare, pe șantierele muncii patriotice, pretutindeni, aducind cu ei o prospețime de gând și de faptă, o palpitantă ardere pen-

tru a se afla din plin sub fertila incidență a indemnului de a escalada continuu spre lumină, spre adevăr.

I-am zărit fericiți pentru că erau părtași la ceea ce nu bănuia nimeni cu mulți ani în urmă, avind marea șansă de a simți clocotul năvalnicei nevoi de informații, vorbind sau scriind cu o deosebită plăcere! Nu sint, nici ziaristi, profesioniști, nu sint nici specialiști cu diplomă, dar au categoric aici la Timișoara, ca în toate centrele universitare din țară, privilegiul Sărbătorii ce își sună mai înalte ritmurile împlinirii, deschizindu-se unei rodnice și incitante perspective.

Să poți să scrii despre proprii-ți colegi (fiind chiar tu unul dintre ei) laureați ai Festivalului național „Cântarea României”, autori de cărți și de spectaculoase invenții — unele adevărate premiere mondiale, participanți sau laureați la concursurile internaționale, despre noile construcții școlare, sau despre vacanțele solare — iată tot atitea argumente ce pot demonstra că ei nu pot fi musafirii timpului ce vine...

... Și dacă în 1980 fiecare zi a însemnat o treaptă spre atingerea unui ideal, noul an le propune un altul și mai înalt. Cu tinerețea virstei lor ei speră în atita lumină să-l zărească la orizont și să-i ia urma. E spre binele lor, dar și al nostru, al tuturor. Merită!

GEORGE DINU

Censilul U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara, redacția revistei „Forum studențesc”, urează tuturor studenților și cadrelor didactice vacanța plăcută și tradiționalul „La mulți ani”!

INSTITUTUL POLITEHNIC LA 60 DE ANI

Implinirea a 60 de ani de la înființarea Institutului politehnic Timișoara a fost marcată, în centrul nostru universitar, printr-o serie de acțiuni cuprinse în așa-numita „Lună a Institutului politehnic”, însemnând o suită de manifestări culturale-artistice și sportive, simpozioane, sesiuni de comunicări, ședințe omagiale, despre care revista noastră a scris pe larg la momentul potrivit. Manifestările s-au încheiat în ziua de 15 noiembrie, când în prezența unor cadre de conducere din Ministerul Educației și Învățământului, a conducerii locale de partid și de stat, a avut loc vizitarea expoziției realizărilor Institutului în cei 60 de ani de existență, deschisă în holul Facultății de mecanică, precum și o ședință festivă de Senat, urmată de un frumos program cultural realizat de formațiile reprezentative ale institutului. Manifestarea se înscrie în acel frumos obicei de a aduce prinos de recunoștință înaintașilor și de a trage o linie de bilanț asupra realizărilor de până acum, ca semn de deplină angajare pentru rezultate mai frumoase. Luna Institutului politehnic „Traian Vuia” a demonstrat, cu pregnanță, rolul pe care-l poate avea un institut în evoluția unui centru universitar, a evidențiat, încă o dată, statutul de pilon de bază al învățământului superior românesc pe care îl are acest prestigios institut de învățământ superior tehnic.

Între 21-29 noiembrie, un alt institut și-a sărbătorit o rodnică aniversare: Institutul agronomic. Cei 35 de ani de învățământ agronomic pe plaiuri bănațene sînt, fără îndoială, ani de adevărată transformare și de minunate realizări.

Să urăm acestor „citadele” de știință românească ani mulți pentru progres și bunăstare!

NOTAȚII

La Brașov a avut loc la începutul lunii noiembrie o întâlnire de lucru a cinecluburilor studenților din țară. Săptămîna următoare, la Iași, s-a desfășurat Colocviul național al societăților literare studențești. La ambele manifestări au fost prezenți și reprezentanți ai studenților creatori din centrul nostru universitar. Facultatea de Mecanică agricolă a ocupat locul II pe țară în recent încheiată întrecere „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”. Facultățile de Tehnologie chimică și Zootehnie și Medicină veterinară au ocupat, în aceeași întrecere, locul al III-lea. Înminarea diplomelor a avut loc într-un cadru festiv, în prezența conducerii facultăților și a asociației.

La Facultatea de electrotehnică apare o foarte inspirată gazetă care conține bunele tradiții ale „Lanternei”. Tot aici s-a înființat de curînd și un cineclub studențesc. A fost oaspetele centrului nostru universitar ziaristul german Martin Herzig, redactorul șef al revistei pentru tineret „Forum” din R.D.G. Biroul Consiliului U.A.S.C. din C.U. s-a întrînit, într-o ședință de lucru, cu liderii asociațiilor naționale a cetățenilor străini aflați la studiu în Timișoara.

Ioan T. Morar, redactor șef-adjunct al revistei noastre, este actualul șef al subredacției Timișoara a revistelor „Viața studențească” și „Amfiteatru”. În aula Universității a avut loc recent un simpozion intitulat „Glorie partidului”. Studiiul studențesc de radio al centrului universitar a întreprins un schimb de experiență cu studioul similar de la Iași, în timp ce redacția revistei s-a deplasat la București, la Academia de studii economice, în schimbul de experiență cu redacțiile revistelor „Tribuna studentului economist” și „Universitatea comunistă”. O brigadă de îndrumare și control a Consiliului U.A.S.C. din C.U. a întreprins o acțiune de analiză a activității Consiliului A.S.C. de la Facultatea de construcții. Concluziile într-un mate-

rial viitor. Ființează în centrul nostru universitar două noi cercuri ce-și desfășoară activitatea sub egida Consiliului U.A.S.C. din C.U.: Cercul de orientare turistică și Cercul de electroacustică și depanare radio-Tv.

Formația maghiară „OMEGA” a fost oaspetele Timișoarei. Un oaspete aplaudat pe parcursul a 6 spectacole. Ca în fiecare an, studenții timișoreni vor putea participa în tabere de odihnă în stațiunile devenite deja tradiționale: Predeal, Sinaia, Bușteni, Sîngeorz-Băi, Oradea, Izvorul-Mureșului, Slănic-Moldova, Sibiu, Baia Mare, Geogiu Băi. Există posibilitatea de a participa în taberele de la Crivaia, Eforie Nord (tabără pentru învățarea înotului) și Borșa pentru învățarea schiului). Ultimele trei sînt tabere cu contribuție din partea studenților, echivalînd 50 la sută din costul taberei, adică 529, 616 și respectiv 628 lei. Comandament al C.U. Timișoara va exista în cele trei tabere cu contribuție și în stațiunea Sinaia.

CĂMĂRILE CANTINELOR

Cantinele studențești s-au pregătit pentru iarnă. La Agronomie, o mare parte din cantitatea de legume și fructe conservate a fost pregătită și depozitată cu ajutorul studenților. În magazia cantinei se găsesc 5.676 kg compot, gem și marmeladă, 10.847 kg murături, 40.000 kg cartofi, 20.300 kg varză, 1.200 kg fasole verde, 2.900 kg pătrunjel, 4.675 kg bulion. La cantina I/C, magazia cu legume conservate este bine aprovizionată și aranjată cu cu simț estetic deosebit: puțină concurență cu succes la orice expoziție similiară. Dintre cantitățile mai importante de alimente: 40.000 kg cartofi, 1.600 kg cartofi fulgi, 20.000 kg varză, 13.000 kg ghiveci, 7.450 kg compot, 3.000 cutii fasole verde, 11.500 kg bulion, 700 cutii pastă de roșii, 10.212 kg murături, 2.000 kg morcovi.

La cantina I.M.T. aprovizionarea a fost făcută la întreaga capacitate de depozitare: 75.000 kg cartofi, 13.970 kg murături, 5.000 kg varză, 6.500 kg ghiveci, 6.000 kg compot, 5.400 kg fasole verde, 6.500 kg mazăre, 8.000 kg legume, 5.430 kg fructe.

S-a depășit planul de aprovizionare la cantina „U” în special la produsele conservate: 14.659 castraveți în oțet, 2.742 kg gogonele, 11.720 kg bulion, 54.238 kg cartofi, 7.279 kg ceapă uscată, 13.551 kg mazăre, 12.200 kg varză, 11.300 kg compot, 9.280 kg ghiveci.

La toate cantinele fasolea, se găsește în cantități foarte mici, deci la iarnă mîncăm mai mulți cartofi.

ILIE GĂINA
GEORGEI GAUJAN

DECUPAJ

Decupaj: Duminică, 30 noiembrie, ora 10. Genericul purtînd inscripția „Gaudeamus” marchează începutul momentului omagial. Timp de o oră, filme mai vechi, filme mai recente, demonstrează ce poate și trebuie să însemne un cineclub studențesc. Apoi se lasă vorbele să spună cît mai mult. Nicolae Lengher, Vasile Moise, Angela Bocancea, conturează profilul unui amfiteatru al creației studențești. Rînd pe rînd, oaspeți și invitați salută, cu cîțiva metri buni din peluclă proprie, manifestarea. Diplomele jubiliare se vor flori de nu-mă-uita. Ori amintirile din cei 20 de ani dovedesc că la cineclub e străină uitairea. Chiar dacă se face prin obiectiv.

Pentru vîrsta frumoasă și rodnică a cineclubului „Gaudeamus”, pentru vii toarele lui realizări, GEAUDEAMUS IGITUR!

PRIN HOTĂRIREA COMUNĂ A M.E.I. ȘI COMITETULUI EXECUTIV AL CONSILIULUI U.A.S.C.R. AU FOST ADOPTATE: MĂSURI

cu privire la îmbunătățirea pregătirii profesionale a studenților, în vederea promovării examenelor în sesiunile din iarnă și vară.

Întrecerea studențească „Fiecare a-

sociație a studenților comuniști — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților” oferă un cadru larg pentru diversificarea formelor și modalităților de acțiune politică, pentru mobilizarea colectivelor studențești în desfășurarea unei activități exigente, temeinice de fiecare student.

În acest scop, conducerile institutelor de învățămînt superior și facultăților, împreună cu Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) vor întreprinde următoarele:

Pentru realizarea pregătirii ritmice a tuturor studenților pe întreg parcursul semestrului:

a) Conducerile institutelor de învățămînt superior și facultăților, toate cadrele didactice se vor preocupa ca întregul proces instructiv-educativ să asigure pregătirea ritmică a studenților.

Consiliul profesoral împreună cu consiliul A.S.C. din fiecare facultate vor stabili un program permanent de verificări lunare pentru toate disciplinele care urmează să se finalizeze pe baza notării pe parcurs, fără a se mai prevedea lucrări finale de sinteză. În programarea lucrărilor, de control, se va urmări ca studenții să aibă, săptămînal, o singură lucrare de control, cu două săptămîni înaintea sesiunii de examene, nu se vor mai planifica asemenea lucrări.

Se va urmări ca studenții să-și îndeplinească toate obligațiile prevăzute prin planurile de învățămînt și programele analitice, în succesiunea și la datele programate; predarea unei planșe, schițe, lucrări etc. să fie condiționată de îndeplinirea la timp a fiecărei lucrări precedente. Ca urmare, în semestrul al II-lea, în programul de verificări lunare, pentru studenții restanți în sesiunea de examene din iarnă vor fi cuprinse și disciplinele nepromovate.

Avînd în vedere prevederea Regulamentului privind activitatea profesională a studenților, că rezultatele obținute de către studenți la seminarii, laboratoare, activități practice precum și la verificările lunare vor fi luate în mod obligatoriu în considerare la stabilirea notei finale, Consiliul A.S.C. împreună cu îndrumătorii de ani din partea cadrelor didactice vor organiza discuții la nivelul grupelor de studiu, asupra răspunderilor fiecărui student de a se pregăti temeinic, stabilind în mod concret și măsurile necesare pentru eventuale recuperări de către cei cu situația necorespunzătoare.

La disciplinele pentru care promovarea se face pe baza aprecierii din timpul anului, lunar, se va prezenta studenților calificativul acordat; la aceste discipline, nota finală se va trece în catalog și carnetul de student, la ultima oră de curs sau seminar.

Pentru urmărirea periodică, de către organele de învățămînt, cadrele didactice și asociațiile studenților comuniști, a modului în care studenții își îndeplinesc obligațiile profesionale, în vederea unei bune pregătiri pe întreg parcursul anului și a sesiunilor de examene din iarnă și vară.

Cazurile deosebite de neîndeplinire a obligațiilor vor fi discutate în adunările generale A.S.C. și Biroul Consiliului profesoral al facultății; pentru studenții care obțin rezultate necorespunzătoare, decanatele și consiliile A.S.C. vor lua măsuri de încunoștințare a familiilor.

Pentru înțelegerea de către toți studenții a atitudinii responsabile pe care trebuie să o manifeste față de pregătirea profesională, în vederea întăririi disciplinei universitare, consiliile A.S.C. împreună cu organele de învățămînt, vor asigura dezbaterile problemelor pregătirii și vor urmări stabilirea de măsuri concrete pentru intensificarea pregătirii ritmice în fiecare an de studiu și de către fiecare student. Totodată, vor urmări permanent frecvența studenților la toate formele de activități didactice și practice, luînd măsuri ferme și

imediate față de cei care absentează nemotivat.

Cu prilejul adunărilor generale ale A.S.C. de la nivelul anilor de studiu, în cadrul grupelor, în discuțiile cu studenții, prin intermediul mijloacelor muncii de propagandă se va urmări crearea unei atmosfere mobilizatoare, de amplificare a eforturilor pentru promovarea cu rezultate bune și foarte bune a obligațiilor profesionale. În acest sens, în adunările generale se va analiza stadiul îndeplinirii obiectivelor din cadrul întrecerii „Fiecare asociație a studenților comuniști — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților” și se vor asuma angajamente suplimentare pentru îmbunătățirea activității de pregătire.

Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) de la nivelul institutelor și facultăților, rectoratele și decanatele vor asigura soluționarea tuturor problemelor ridicate de studenți în cadrul adunărilor generale. În mod deosebit, se va urmări:

a) planificarea consultațiilor la disciplinele prevăzute cu examen în sesiunile din iarnă și vară;

b) definitivarea planificării examenelor; programarea examenelor parțiale și mobilizarea studenților pentru prezentarea la acestea;

c) stabilirea orarului prelungit al iblîitecilor, al sălilor de studiu suplimentare, asigurarea tuturor condițiilor pentru folosirea acestora;

d) luarea măsurilor corespunzătoare pentru asigurarea unei atmosfere optime în căminele studențești, servirea mesei în perioada sesiunii și realizarea din timp a programării serviciului în cămine și cantine, în schimburi reduse;

e) programarea judicioasă a activităților obștești, în vederea evitării supraaglomerării programului de muncă înaintea sesiunii; cu două săptămîni înainte de începerea sesiunii de examene, în facultăți nu se vor mai organiza acțiuni A.S.C.

Asociațiile studenților comuniști, cu sprijinul organelor de învățămînt, al cadrelor didactice îndrumătoare vor acorda o atenție deosebită pregătirii studenților anilor I în vederea sesiunilor de examene.

La încheierea sesiunilor de examene, Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) de la nivelul centrelor universitare, institutelor și facultăților, cu sprijinul organelor de învățămînt, vor urmări finalizarea etapelor întrecerii între asociațiile studenților comuniști, vor realiza popularizarea și stimularea grupelor și anilor de studiu fruntași.

CONFERINȚĂ

În zilele de 15 și 16 noiembrie, Universitatea din Timișoara a fost gazda secțiunii Universitar B (cuprinzînd Matematică, Informatică, Fizică, Biologie și Geografie) a celei de-a XV-a Conferințe naționale a cercurilor științifice studențești. Manifestarea la care au participat studenți din centrele universitare București, Cluj-Napoca, Iași, Craiova, Ploiești, Baia Mare, Suceava, Constanța, Brașov și Timișoara, a prilejuit un valoros schimb de experiență asupra ultimelor realizări în domeniu, asupra preocupărilor actuale și de perspectivă pe care specialiștii le au în obiectiv.

Cele nouă subsecții au sles în fața juriului și a asistenței aproape 200 de lucrări științifice multe cu aplicabilitate practică. Valoarea lucrărilor a fost atestată prin acordarea a 77 de premii, din care 9 au fost premii speciale, acordate de către Consiliul U.A.S.C. din C.U.

S-a reliefat, încă o dată, valoarea deosebită a creației științifice studențești, orientarea ei cu prioritate spre domenii de maxim interes, derivate din necesitățile economice ale țării, aplicabilitatea practică imediată pe care au prezentat-o multe din ideile studențești.

Manifestarea a prilejuit, de asemenea, un util schimb de experiență între studenții aceluiași profil din țară, nu doar în cadrul conferinței propri-zise ci și în cadrul acțiunilor organizate în zilele Conferinței în cadrul Universității timișorene.

BOBOCUL

La început, sfaturi!

Trebuie să prestezi riguros un program de douăsprezece ore de studiu intens, inclusiv duminică, nu lăsați cursuri neatrinse, mai târziu ar... dacă le dați foc.

După o zi în care ați avut 10 ore, vizionați eventual un film, n-ar strica pentru destinderea voastră psihică... după cinci ani sînteți sigur „aliniați”.

A te distra înseamnă: „lasă-te de facultate, eventual pregătește sportul pentru citit”. Pentru ca să reziști trebuie s-o iei tare de la început, cu calm.

Marile genii nu există, niciodată s-au vă dezapreciați însă forțele, Einstein spunea bine ce înseamnă aceasta: „... 99 la sută transpirație și 1 la sută inspirație...”

Cînd pentru prima oară călcați pe marile bulevarde ale citadelei, dimineața se arată „Zorile” senine și totuși fericiți-vă de „bombe”. Inspire izvorul „Oltul” sau poate vă amintiți de Lenin: „învățați... la școala politehnică din Banat nu Bănăneana!”

Există și o stațiune balneară, „semestrul II” cînd mulți dintre cei care au fost atît de speriați la început, acum sînt foarte bolnavi și-o duc într-o bălăceală continuă, sau cite unii au stil personal: „facultate-cantină-pat”.

La primăvară sub soarele lent, nu luați „trezirea” în tragic, mașinile pentru tocat morcovii din vară au cuțite noi.

În timpul hibernării faceți-vă cit mai multe „probleme” în caz contrar mizați pe capacitate.

Cărțile „de joc” trebuie lăsate neatrinse, iar păianjenii din sălile de studiu nu-i deranjați!

Un sfat pentru cei interesați să facă de serviciu la poartă, căminul 20 vă stă la dispoziție.

La amiază și seara puteți servi o „bandă mare” în vremuri de restriște și... pentru că sînteți boboci, nici unul din voi nu-și va lua examenul pînă nu-și procură soluție de crescut pene și nelipsiții „blugi”.

HORIA FLORENTIN

Arta de a învăța cînd nu avem ce învăța

(JOC DE SOCIETATE PENTRU BOBOCI)

Cum trebuie să învățăm cînd nu avem ce învăța a fost prima problemă pe care au trebuit să o rezolve filozofii antichității, cu mult înainte de a se pune întrebările minore despre spirit și materie, viață și moarte. Soluția locurilor de filozofare și învățare a fost așa-numita școală-grădina, un... printre boschete se puteau petrece tot felul de lucruri plăcute departe de ochii creduli ai soțiilor.

Mal târziu s-au căutat și motivații pentru stările euforice în care ajungeau după aceste discuții filozofice la nivel de grădina. Cînd făcălețul era ridicat deasupra capetelor, întocmai sabiei lui Damocle el susurau inspirații „in vino veritas”, la început aceste vorbe traducîndu-se prin „în vinul adevărat”. Dar cum consoartele nu cunoșteau latina cultă sensul care s-a transmis pînă la noi a fost „am venit adevărat”, dovadă că și pe atunci se mai întîmpla să nu vină soțul adevărat, ci...

Dar să lăsăm antichitatea și să ne în-

toarcem la oile noastre, adică la arta de a manevra cărțile fără folos, deși sesiunea este atît de aproape încît putem pune mîna pe ea gratuit. Presupunem că ne-am trezit la ora șapte și, după obișnuita învioreare pe muzică ușoară, cu texte de genul: „Unu, doi, unu, doi / Faceți toți la fel ca noi /... (de Mihai Constantinescu sau altul la fel), ne burdușim mapa cu toate cursurile posibile, dar mai ales cu cele imposibile (că sînt destule). În pas vioi, așa cum stă bine la boboci, ne lansăm spre Universitate sau alt institut, unde sala călduroasă a cafenelei ne așteaptă cu un întreg arsenal de tentații. Ne mai scapă ochii în stînga, apoi în dreapta, ne mai aplecăm să ni-i ridicăm de pe lingă mesele unde colege mai mari cîrlesc vesel: cirip-cirip... Conversațiile se înfiripă atît de ușor încît nu trebuie decît să faci efortul de a sta liniștit cu o cafea în față, dovadă că și băuturile nespirtoase îți dau sîmintă de vorbă, ba îți mai dau și aerul acela înconfundabil de intelectual sadea.

După trei ceasuri bune, timp în care pe la masa ta s-au perindat 4-5 rinduri

de interlocutori și înlocuitoare, te hotărăști că viața e frumoasă, dar tu ai venit în alte scopuri nobile la Universitate. Faci un tur de onoare al tuturor săliilor de lectură, pentru a te orienta spațio-temporal asupra locurilor goale și a fetelor frumoase de pe lingă ele. Apoi, după un rapid calcul de optimizare cauză-efect te decizi asupra unei poziții strategice din care poți să aplici tactica adecvată. Scoți cu nonșalanță toate cursurile pe masă, o duzină de creioane colorate și pixuri. Dacă rîmfil nemulțumit de rezultate te poți apropia de fișierul bibliotecii, prilej de a mai pierde (sau a mai cîștiga) o oră cu tot felul de conversații amabile cu persoanele ce au avut ghinionul să treacă pe acolo.

În sfîrșit vii și mărești teancul cursurilor cu noile achiziții, după care — făcîndu-se totuși ora 11 — alergi la chioșcul de difuzare a presei unde afli ștreen-gărește că „Sportul fuse și se duse...”. Te consolezi cu o lectură furată peste umerii fericiților posesori ai prețioasei publicații de strictă specialitate academică. Și s-a făcut ora de masă, motiv pentru care alergi la sala de lectură, faci să dispară mormanele de tipărituri în mapă și ești întins pînă la cantină, dar cum mîncarea e încă prea fierbinte aștepti, iar ceasul arată ora 13.

Somnul după mîncare e indicat pînă și copiilor, cu atît mai mult nouă, două ore fiind suficiente pentru refacerea capacității intelectuale. În imposibilitatea filozofării în aer liber, din motive de sub 0 grade Celsius, ne îngrămădim la un bilet pentru Capitol. Apoi se face seară; masă, televizor, discuții încinse pînă spre orele mici.

Înainte de a adormi nu strică o rugăciune: „Doamne, am avut o zi grea, fă ca mîine să-mi fie mai ușor...” și te hotărăști ca măcar în ceasul aldoisprezecelea roman să posezi arta de a învăța cînd nu vrei să înveți.

CONSTANTIN MARASCU

flash

FILO-BOBO

A comenta Balul bobocilor de Filologie înseamnă a vorbi despre un lucru care s-a întîmplat doar pe jumătate, restul rămînînd o duioasă și îndelung regretată intenție.

Evenimentul s-a înfiripat înspre orele 20,00 ale zilei de 7 noiembrie a.c. în pofida zvonurilor care propovăduiau că ora ideală de începere a îndelunnicirilor de acest gen ar fi ora 17,00.

Mă gîndesc acum la eforturile disperate pe care Ioan Morar, Daniela Popa și subsemnatul le-au făcut întru îndeplinirea înaltei lor datorii artistice (proză umoristică respectiv muzică folk), deși vitregiți în desfășurarea lor de obișnuita defecțiune tehnică ce le-a redus prezența la un instructiv exercițiu de pantomimă.

A fost, așadar, un film mult. Drept care putem spune că ni s-a cam rupt filmul, întrebări fiind cu o subtilă nonșalanță cite săli de curs are Universitatea și, mai ales, cum se intitulează portarii ei.

Trebuie să recunoaștem, totuși, un moment reușit al Balului: concursul de dans, urmat de alegerea — îndeobște urmărită cu atenție — a mult discutatei „miss” și a preafericitului „mister” (despre care nu-mi permit să dau amănunte). Nu uităm a aminti, iarăși, ideile binefăcătoare și savuroase enunțate și susținute de Ioan Morar, ajuns și el printre elefanții, și, mai ales, a-i acorda sus-numitului calificativul de suflet al manifestării (sufletul!).

Victimă legilor omeneste, acută confruntare de spirite, balul bobocilor a decăzut într-o explicabilă letargie, letargie ce a adus cu sine prezentimentul sfîrșitului apropiat. Către orele 22,00 persoana tovarășului portar a apărut ca o confirmare a instituției noastre; coborîrea din chioșcul dumisale în infernul nostru (apropiată de cea a magicului Orfeu) avînd drept scop propunerea „stingerii”. Fapt care s-a îndeplinit — după o

● La balul bobocilor de la Chimie, s-a făcut un bilanț al produselor cosmetice folosite de boboace în speranța asigurării unui loc printre laureatele concursului „miss”. A fost impresionantă cantitatea de pudră, lac de unghii, ruj, numărul creioanelor dermatograf, însă toate recorderile au fost bătute de cele 605 kg de ceară folosite pentru depilare. Nu s-a spus nimic despre timpul afectat ogliazii.

scurtă profanare a holului Universității prin interpretarea unor melodii la pian.

Apreciem pozitiv faptul că la această întrunire s-a dansat.

RADU CIOBOTEA

CU MISS-BOBOC MECANICA '80

- Cum te cheamă?
- Lasă-mă să scriu eu. ZIPISCHKA ASTRID, „grupa II, TCM.”
- De ce-ai ales Mecanica?
- Din pasiune. Imi place desenul tehnic dar acum mi-e groază de prima sesiune...
- Alte pasiuni...
- Handbalul, pianul, desenul, pictura și, uneori croitoria...
- Ce premiu te-a bucurat cel mai mult?
- Bobocul. Cu toate că e deja rată...
- Ce vei face cu el?
- Nu știu. Cred că o să-l pregătească mama...

M. A.

ZOO-BAL

Toamnă. Frunze ce cad. Clipa cea mare, cea mult dorită de fiecare „bobocuță” a sosit. A fi sau a nu fi... „Cine va fi fericita?” — întrebarea se află pe buzele tuturor. Se așteaptă o participare de 100 la sută. Încet, încet, sala împodobită cu ghirlande, flori, freamătă. Apar grupuri, grupuri: studenți, studenți, cadre didactice și invitați. Ultimii invitați, apoi primele emoții, primele sugestii, preliminariile... Urmează show-ul în care purtătoarea numărului 7 se pare că e favorita nr. 1. Parcă și ea simte acest lucru... „e minunată!” — se aud șoapte... Încetul cu încetul, spiritele se incing, outsidersle cîștigă, din urmă, teren și urcă în clasamentul adevărului Formației Stelele face ca ultima probă să fie cea mai dificilă. Favorita cu ochi câprui cîștigă mereu teren și se apropie sigură de țintă. Urna se umple de bilețele. Juriul decide: „Cîștigătoare și miss-boboc...”

„Sînteți emoționată?” „Poate. Sînt atît de fericită, nu mă așteptam, dar care e aceea care nu și-ar dori o asemenea fericire, să fie aleasa tuturor! Dar nu mă voi mulțumi cu atît. Nu e de ajuns să fii o miss... Nu am venit la acest institut pentru a mă afirma în domeniul frumuseții ci pentru a mă pregăti, a deveni un bun specialist!” (Carmen Tașcău, I Zootehnie).

A fost minunat! Toate: atmosfera, muzica, dansul. Păcat că se organizează numai un astfel de bal în cei patru ani de studenție. Poate aș fi avut și eu o șansă de a deveni o... miss! Dar voi încerca să mă impun în domeniul învățăturii” (Marloara Gheban) „Ești una din învinse. Ești supărată?” „Nu, deloc! Atmosfera e plăcută. Chiar și faptul că am făcut parte dintre concurențe e o satisfacție. Am așteptat acest bal dar nu mi-am făcut speranțe...” „Dorințe?”

„Să iau toate examenele din prima sesiune și pentru aceasta am început să mă pregătesc!” (Henriette Hess) „Credeți că se poate reproșa ceva organizatorilor?” „Nu, înseamnă că ne-am reproșat nouă înșine. Totuși, cred că s-a strecurat o greșală la alegerea miss-ului, faptul că s-a ținut seama în exclusivitate de frumusețe renunțîndu-se la probele cu spini... Singura, dansul, după muzica șugubeată a formației Stelele, a reușit să realizeze o buturgă în calea celor 18 participante” (Nela Mîrea).

Comentarii care țin loc de orice alte comentarii!

F. H.

Singur printre studenți

Ca să găsim Timpul Liber trebuie întâi să ne trezim devreme (condiție sine-qua-non pentru a ajunge departe și pentru a nu cădea în groapa pe care o vom săpa pentru alții) și apoi să așteptăm Ce? Apariția studenților la cursuri. Trebuie să avem puținică răbdare, fiindcă nu toată lumea poate să se „deștepte” pentru a asista la primul curs. În fond, e normal. (Deschidem cartea și scriem: 8,00-10,00 timp liber?). În continuare trebuie să avem răbdare, căci așteptăm ieșirea lor de la cursuri, spre a nu pierde nici una din întâmplările cotidiene. E posibil să ne plictisim de moarte, fiindcă, spre exemplu, băieții de la „U” (Română-Franceză) au luni program non-stop 10,00-18,00 (măsură preventivă, probabil, contra obezității). Ce fac ei atâta vreme? Fac... joamea. Sintem tentați să le trecem măcar pauzele în contul Timpului Liber, dar nu îndrăznim. Și așa sint amărâți.

Întâ-n, așadar, la capătul cursurilor și seminariilor, nerăbdători să urmărim ce se va întâmpla în renumitul Timp. Entuziasmul mi se stinge, însă, văzându-i pe unii rămânând în facultăți, la cursurile științifice sau la repetiții. Alții, însă, o zbughesc spre cămine și apoi...

— Un moment, vă rog — o întreb pe fata în blugi, pulovăr roșu și cu părul despletit, care era să mă răstoarne în graba ei — aș vrea să știu, dacă nu sint indiscret, UNDE TE GRABEȘTI ÎN HALUL ASTA?

— Scuză-mă, îmi răspunde, n-am timp. Întârziu la ședința A.S.C. Uimit și intrigat, mă îndrept spre centru. Zărî un prieten, student așșderea, într-o stație de tramvai, cu o licărire de speranță și întrebai ce face.

— Fug la Casa studenților. Al naibii timp! Cercul de presă o fi început, deja. Am așteptat toată seara în preajma căminelor.

Mulți studenți, după o zi de trudă, tocmai INCEPEAU să-și pregătească seminariile pentru a doua zi. M-am întrebat atunci, necăjit:

„Și eu ce fac cu articolul despre Timpul Liber?”

Din fericire, a doua zi am avut mai mult noroc. Întâmplător am întârziat și pînă la pauză, m-am hotărît să beau o cafea la bugetul Universității. Evrika! am strigat. Cafea nu era, dar barul era plin de studenți.

— Ce-aveți acum? — am întrebat un grup de studenți care fumau pătrunși de importanță, la una din mese.

— Ce-are a face? — mi-a răspuns privind-mă filozofic unul din ei — Viața trebuie trăită, mai adaugă el și apoi se uită plictisit și apatic în jur.

Tresărit de bucurie și notai în carnețel aceste cuvinte adînci.

Nici în oraș nu mi-a mers rău. Am întâlnit „subiecți” pretutindeni începînd cu „Bănăneana” și „Violeta” și sfîrșind cu cinema Constructorul. Am purtat discuții lungi pe marginea materialității lumii (implicit la interferența cu spiritualitatea ei) ajungînd la concluzia că se impunea o luare de atitudine. Și respectiva atitudine s-a luat: hai la o bere la „Lugoșana”. Lucru de la sine înțeles, nu se putea zăbovi aici într-un mod exagerat (și, trebuie s-o spunem, indecent pentru un student care se respectă), fiindcă...

„Du-mă-n Disco, măi tranvai, Du-mă înte, ce mai stai” și pe linia lui unu roșu sint câteva discolteci nostime care nu trebuie uitate.

Rămăs din nou singur și silîndu-mă să înțeleg că idealul e, probabil, între Față și Revers (deși asta ar însemna că e într-o dungă), am zărit un student liniștit, care fuma în fața Universității (căci trebuia să vă mărturisesc eu mîna pe suflul un mare necaz: s-a deschis discoteca de la „U”). În virtutea indeletnicirii mele, l-am întrebat ce face el acolo, atît de liniștit și atît de singur. Și am simțit un fior de fericire străbătîndu-mă, cînd mi-a răspuns, strălucitor în profunzimea lui:

— Nimic.

RADU CIOBOTEA

Din dorința de a descoperi cîteva probleme ale studenților de serviciu, am trecut pe la cîteva cămine. Iată ce am găsit.

— Scîrț! — ușa se deschide. În încăpere, pe fiecare din cele două scaune, stă cite o fată, fumîndu-și liniștită țigara. Pe masă e așezată turcește o a treia, absorbită de grija pentru ibricul cu cafea ce fierbe alături.

— Sînteți de serviciu, vă rog? (Zîmbește...) — Da de unde!

— Cum aș putea găsi studentele de serviciu?

— Habar n-avem! Dar dacă vreți ceva, vă ajutăm noi. Nu sintem așa de multe aici și poate o cunoaștem...

— Nu, mulțumesc...

Un scîrțit de ușă, și-n spatele ei cele trei studente rămîn să și bea cafeaua netulburate (ora 17, căminul MV B).

★ În aceeași zi, două ore mai tîrziu. La căminul Agronomiei, o singură studentă de serviciu medita în semiîntineric.

— Aveți repertoare?

— Așa ceva nu există în „rezervație”!

★ La căminul 19 C, găsim trei studente de serviciu. La început fetele sint mai reținute, apoi devin vorbărețe.

— E primul serviciu din viața mea! Imi fac datoria cum trebuie pentru că nu vreau să încep cu muștrări (Olga Pop. I. TCA).

— Grăbindu-mă să caut prietena unui băiat, am căzut pe scări (Nicoleta Ciobotea. I. TCO).

STOP! — Studenții de serviciu și preocupările lor

— Pînă ajungi la etajul V nici nu mai știi cum le cheamă: Tuțu, Luțu, Muțu, eă le dau niște nume... Unii au confundat căminul 19 cu 21, bine că n-am apucat să urc cinci etaje degeaba.

— Nu înțeleg de ce unii băieți nu vor să strige la geam, nici chiar la parter sau la etajul I; probabil că au două iubite la același nivel și nu vor să afle una de cealaltă (O.P.).

— Dar de unde știi?

— Ei, așa sintem noi fetele, vedem mai în perspectivă!

★ Holul comun al căminelor 20 și 21, ora 22,00. În camera studentelor de serviciu cele două fete stăteau cu lumina stinsă. Încercăm să legăm un dialog dar...

— Ați venit prea tîrziu, și oricum nu mă interesează. Eu nu sint de serviciu, doar înlocuiesc o colegă. Nu vreau să am greutăți, așa că nu vă spun nimic.

Între timp intră și președinta căminului 20 (Angela Loghin), vizibil revoltată:

— Ce-i cu băieții ăștia aici?

— Nu știu, ei zic că sint de la Forum.

După ce se convinge:

— Puteți totuși să căutați președinta de cămin, ea poate să vă spună mai multe.

— Atunci ce ne puteți spune despre problemele studentelor de serviciu?

— Problema spinoasă, veșnica problemă, sint băieții. Mereu încearcă cite unul să intre în cămin. Sint destul de greu de supravegheat intrările în cele două cămine. Uneori vine cite unul de o înălțime... căruia studentele de serviciu pur și simplu nu-i pot sta în cale. Cîteodată sint și eu acolo, li spun să nu intre, dar degeaba.

★ Intrînd la căminul 16/O ești surprins de liniștea din hol. Studenta de serviciu. Didina C (III E.I.) ne spune:

— După o zi de serviciu ești obosită. Toată ziua urci și cobori mereu. Azi am avut noroc, au venit puțini băieți.

— Crezi că fetele de aici au mai puțini prieteni decît la 20?

— Nu, dar se practică stilul „la ferăstrău”.

ILIE GAINA

GEORGE GAUJAN

COLEGI NOȘTRI, PROFESORII

Pe profesorul de la catedră îl vezi intrînd în sala de curs și, dintr-odată, zeci de tineri îl salută cu respectul cuvenit unui dascăl; îl vezi trecînd, la fel de gînditor, pe străzi. Și simți un imbold lăuntric de a pătrunde în sufletul acestui om, să afli ce gîndește dincolo de înălțimea catedrei, a studiilor și cunoștințelor sale. Cu aceste gînduri am intrat în biroul tovarășului profesor dr. OCTAVIAN EMIL GHEORGHIU, de la catedra de Matematici speciale a Institutului politehnic „Traian Vuia”. I-am împărtășit intenția mea și, cu amabilitatea care-l caracterizează, profesorul a întors înapoi calendarul vieții derulînd împreună amintiri, rememorînd oameni și fapte.

Profesorul GHEORGHIU își amintește cu nostalgie de locurile natale din județul Tulcea, de tatăl său învățător, de bunicul care era grefier la Curtea Marțială, de mama originară din părțile Sibiului. Apoi, rar, derulează amintiri din primii ani de școală. „Știi, întotdeauna mă gîndesc la locurile natale și mi-aduc aminte că în copilărie istoria era pentru mine ce este matematica azi. După ce am terminat clasele primare în comuna natală am plecat la Tulcea, la liceu, unde s-a produs cotitura în micile mele pasiuni. Prin anul III de gimnaziu profesorul nostru de matematică ne dădea teme de casă la care trebuia să facem foarte multe exerciții. Așa s-a născut, cred, dragostea mea pentru cifre, mi s-a părut că lumea se poate schimba printr-o singură relație matematică...”

De atunci matematica a rămas marea și esențiala pasiune a profesorului. Căci trimis la București să dea admitere la Politehnică, imediat după absolvirea liceului, s-a înscris, fără conștientul tatălui, la matematică. „Dacă ați fi să vă alegeți acum o nouă facultate ați alege tot matematica?” Profesorul a tăcut o clipă. Apoi „... sincer să fiu nu m-aș mai duce la Matematică. Aș prefera o secție care s-ar numi inginerie matematică... Matematica pe care am făcut-o eu în facultate nu era legată de practică; Aplicabilitatea ei am descoperit-o mai tîrziu. Avusesem inițial un drum deschis spre partea teoretică a matematicii, tatăl și fratele tatei fiind în învățămînt, trebuia să păstrez o anumită tradiție a familiei. Vedeam în matematică frumusețea calculului și a rezultatelor obținute, fără să mă gîndesc la aplicabilitatea ei. Adevărata impresie despre matematică mi-a format-o academicianul Grigore Moisil. Desigur că am avut și convingeri proprii. Matematica te face să înțelegi ce nu e de înțeles, ea pune ordine în lucruri și chiar în gîndire. Prin matematică am ajuns să găsesc o explicație rațională a evenimentelor istorice, fapt ce m-a impresionat foarte mult...”

Prins de nostalgia amintirilor, profesorul Gheorghiu rememorează cu plăcere amintirea dascălilor săi și a anilor de studenție. „Pot să spun că am fost un copil corect, studios, serios. Examenele le-am luat totdeauna cu „foarte bine” ceea ce ar corespunde astăzi notelor de 9 și 10. Imi amintesc că în anul I am fost singurul student cu foarte bine la profesorul Dan Barbilian (Ion Barbu), care de altfel m-a propus la sfîrșitul anului să iau premiul pentru cel mai bun student. Apoi în anul II academicianul O. Onicescu mi-a înmînat un premiu pentru algebra. În anul IV de facultate am fost numit preparator — i se spunea pe vremea aceea asistent integral — la academicianul Moisil, pregătînd studenții anului III la Ecuațiile fizicii matematice. Păstrez încă vie amintirea acestor profesori. Academicianul Moisil, profesorul Barbilian, academicianul Vrînceanu aveau totdeauna lecții creatoare, legate de practica inginerescă. Ca model didactic pot spune

că m-a influențat, încă din anul I, academicianul Miron Nicolescu — care avea o prestanță deosebită în fața studenților”. „Cu ce sentimente vă gîndiți la oamenii aceștia?”. „Vezi, profesorul știe întotdeauna mai mult decît studentul. Și acum, după atîția ani, mi se pare că pe profesorii mei din facultate nu-i pot ajunge. Se pare că păstrez aceeași venerație ca atunci. După ce pierzi contactul cu dascălii tăi, progresul se face diferențiat și ai impresia că ești în permanență în urma lor...”

I-am propus profesorului Gheorghiu să revenim pentru o clipă în Timișoara la locul de care se pare că îl leagă lucrurile cele mai plăcute. „Cu excepția anilor 1945-1949, cînd am fost asistent la Facultatea de matematică din București, eu am predat numai la Institutul politehnic din Timișoara. Neavînd o formație inginerescă, adevărata profesiune am făcut-o le-gînd disciplinele colegilor, ingineri, de matematică, prezentînd-o în fața studenților astfel încît să-i fac să-și iubească profesia aleasă, să le dăruiască un instrument de lucru din ce în ce mai aproape de scopul urmărit. Prin faptul că am predat la toate facultățile din institut mi-am mărit evantaiul de informații tehnice...”

„Dacă-mi permiteți, tovarășe profesor, să revenim în universul studenției. Ce credeți despre studenții dumneavoastră?”

Profesorul Gheorghiu îmi vorbește cu drag despre studenții eminenti, despre felul în care aceștia apelează cu încredere la dînsul cînd au probleme: „Știi, pe vremea mea puțini profesori erau familiari cu studenții. Ori, gîndindu-mă la faptul că studentul se pregătește pentru viața în societate, această atitudine nu corespunde scopului urmărit. Astăzi școala este în slujba progresului societății. Este o instituție revoluționară și de aceea consider că un proces de conștiință să te apropie de studenți, pe cei buni să îi iei ajutoare, pe ceilalți să-i îndrumi înspre bine. Apropierea de student trebuie să fie înțeleasă în sensul bun al cuvîntului. Adică să-i vezi ideile bune, să le ștergi pe cele greșite, să-l înveți să folosească ajutorul colectivului din care face parte. Întotdeauna să-i arăți calea cea mai sigură spre succes. Dacă reușești acest lucru e formidabil. Vreau să spun că mulți dintre studenții mei sint acum oameni adevărați. Am căutat să imprim tineretului convingerea că avem rădăcini adînci aici și că avem perspectiva unui viitor minunat...”

Imi vorbește apoi de foștii săi studenți, prof. Helmuth Theil, prof. Ioan De Sabata, prof. Francisc Kovacs, prof. Traian Sălăjean, nume care spun multe, cadre didactice de valoare, și îmi dau seama ce mîndrie e să spui că ai fost dascălul unor asemenea oameni. Încercăm să aruncăm împreună o privire și spre viitorul școlii românești. „Cred că ar fi bine ca școala să fie continuă, scheletul ei să fie corect și bine fundamentat, pentru a putea lega între ele diferite discipline, amănunțele nu trebuie să încarce memoria și gîndirea, ci trebuie luate, la nevoie, din bibliotecă. Problema care se pune și este spinoasă este cea a timpului studentului, problema pe care eu o văd cam așa: obligația și a celui care învață și a celui care îl învață este obținerea în minimum de timp a unor cunoștințe de bază sub forma unor noduri ale unei rețele de bază care să permită suprapunerea peste ea a unei rețele cu noduri din ce în ce mai fine, adică construcția unui schelet informațional spațio-temporal care să permită lărgirea și diversificarea pentru că învățarea să fie continuă, informarea să fie mai profundă și legată strîns de prezent, dar și de perspectivele de dezvoltare a societății noastre”. CONSTANTIN MĂGHIU

Unde, cum, cit, ce și când învață studenții?

— La ce înveți?

Mă privesc niște ochelari obosiți și singuri într-o sală de lectură din căminul 4 complex. Tăcere. Ora 2 fără un sfert noaptea. Văzind că mai sînt încă acolo, nocturnul întîrziat în ale cititului îmi arată coperta cursului de chimie anorganică și tace. Deschide din nou și începe să citească unde rămăsese probabil.

Totuși, tu miine mergi la cursuri, nu-i prea tîrzie ora pentru învățat?

Mă privește ca și cum mi-ar zice „mai lasă-mă dom-le-n pace o dată” și îmi răspunde vădit nervos:

— Am avut oare pină la opt seară și după cină am făcut cu un prieten o tablă. Așa că...

— Ești în anul I?

— Da și miine am seminar la chimie.

Din clipa asta nu-mi mai dă nici o atenție, se zbate din nou între numerele de coordonate și configurații electronice. Fără să am pretenția epuizării subiectului, propun ca în rîndurile care urmează să urmărim felul în care se pregătesc studenții în activitatea lor profesională. Așadar, unde, cum, cit, ce și când învață studenții?

Unde învață? Cam peste tot sau pe unde apucă, pentru că deși există săli de lectură la toate facultățile timișorene, special amenajate pentru ca studenții să învețe — mă refer la modernele săli de la Universitate, apoi cele de la Biblioteca centrală a I.P.T. (Electro vechi), există totuși colegi de-ai noștri care preferă să stea tolăniți în pat într-o cameră de cinci persoane și să încerce să citească cite ceva. Se învață și în locuri mai curioase, cum o să vedeți în continuare.

Holul căminului 2 1 C ticsit de băieți, este ora 20 și perechile de obicei de aici se formează. Mulți își așteaptă deci prietenele, mulți sînt nervoși, agitați și devorează semințe albe de la „shopul” ambulat de pe alee.

În holul căminului anunțul: „Accesul persoanelor străine în hol interzis!”. Persoanele străine n-au voie, dar băieții se consideră probabil acasă, căci sînt mulți aici și zgomotoși. La capătul coridorului de la parter zăresc o fată în trening rezemînd pe rețele și citind. Mă apropiu de ea și privesc ce citește: învață să răcuța.

— Bună seara. Ce faci tu?

— Prind barbituci!

— ?!...

— Scuză-mă, dar cînd vezi pe cineva că învață, mergi la Capitol să vezi filmul și lasă-l în pace.

— Bine, dar tu aici înveți?

— Păi îmi aștept prietenul și nu prea am timp. Dar de ce mă întrebi?

— Așa.

— Ești de la Forum?

— Cam așa ceva.

— Răule!

— ?...

— Da, că o să apară acolo că prindeam nu mai știu ce cu cursul de chimie-fizică. Dar numele tot nu ți-l spun, na!

Ne-am despărțit, venise și prietenul ei, așa că eram al treilea și oricum în plus. Și nepoftit.

... troleibuzul 15, înșesat totdeauna limineța de studenți. Căutînd cu privirea un locșor liber să pot sta pe ambele membre inferioare, mi-am zărit un amic, într-o situație de loc obișnuită.

— Ce faci Dorule?

Servus. Ce să fac? Uite, răsfoiam și eu... Știi, e groază cu economia politică. Am de la opt și aseară de-abia am venit de acasă, n-am avut cînd...

Pitoresc, în orice caz. Dar să știți, nu toți studenții citesc în cameră sau în tramvai, se mai și învață. La Elec-

tro vechi de pildă în una din sălile de lectură de la etajul II, am găsit vreo șase studenți și multă liniște. Nu se auzeau decît din cînd în cînd pagini întoarse sau cite un scaun răzvrătit scîrțîind. Făcînd pauză pentru o țigară, Gabriela Poantă, anul IV, chimie, desena cu degetul cerculete pe fereastră. O salut și după ce o întreb de sănătate, încerc să abordez cu ea problema învățatului.

— E multă liniște aici, Gabi?

— Da se învață foarte fain că sînt sălile aproape goale.

— De ce vii aici să înveți?

— Ei și tu! Păi pentru asta sînt sălile de lectură, nu?! Aici aprofundez mult mai repede ceea ce citesc și cîștig timp. FOARTE prețios timpul ăsta liber.

— Înveți în fiecare zi aici?

— Cînd am mai mult de învățat, aici, sau la Rectorat. Acolo e mai multă gălăgie.

— Cît trebuie să învețe un student?

— Cum cît? Cît îi trebuie ca să știe. Cîteva ore pe zi...

— Te superi dacă te întreb și cum trebuie să învețe?

— Nu mă supăr, dar parcă e un interogatoriu.

— Nu Gabi, dar ești în anul IV și știi mai multe din tainele învățatului.

— Să știi că e o mare problemă să știi să înveți! Să ai un stil, o metodă de muncă. Cîștigi și timp și altele. Eu, spre exemplu, cit pot îmi citesc cursurile din ziua în care mi se predau. Mi-e mult mai ușor să învăț așa. Și apoi pentru materiile mai grele, se găsesc cîteva ore și simbăta și duminica. Și rămîne timp și pentru altceva. Nu trebuie neapărat să înveți pentru materia respectivă cu o zi înainte; cel mult să repeți. Mai ales că s-ar putea să nici nu dispui de timpul necesar.

— Interesant, mai ales pentru cei care învață așa oricum, pe unde și cînd apucă.

— Da, o fi. Dar tu de ce nu înveți acum? Și mă rog, ce tot îți notezi acolo?

Am trecut și pe la Facultatea de medicină, lume multă în sălile institutului, nu la curs, ci după, la învățat. Se citește mult aici, se învață sistematic, bilă albă la capitolul conștiință profesională viitorilor medici. Se fac și aici pauze, se ard și aici țigări și se consumă merdenele aduse în pachet. Într-o astfel de pauză, am reușit să abordez cîteva mediciniști. Pe un calorifer, un student își ascute cîteva creioane colorate, iar la cîteva pași mai încolo, două fete rezemate de zid fumează. Nu mi-am permis să le vorbesc tocmai lor de efectul nociv produs de fumul de țigară, ci am abordat tot problema pregătirii profesionale studențești.

— Știi cum e — îmi spune una dintre ele — dacă nu citești în fiecare zi pierzi plutonul, rămîi de căruță cu alte cuvinte.

— Și apoi — intervine prietena ei, pentru un medic nici odată nu e prea mult, nici odată nu știe destul.

(Discutam cu Emilia Dungaci, anul IV M.G. și cu Carmen Popescu, anul II, M.G.).

— Creioanele mele se rup mereu și le tot ascut. Știi, noi învățăm cu creioane colorate, subliniem pe cursuri, facem adnotări pe marginea filei. Mie cel puțin, îmi place să învăț. Îmi plac sălile astea, atmosfera de studiu, toți vor să afle, să știe.

— Cum te cheamă pe tine?

— Nabil... Ți-ajunge? Și sînt din Siria.

Nu am avut intenția să epulzez subiectul pe tema învățatului, am vrut numai să scot în evidență cîteva aspecte privind modul cum înțeleg studenții timișoreni să se pregătească. Și cum îmi spunea una dintre interlocutoare, „e o mare problemă să știi să înveți”; să ai un stil, o metodă de muncă.

Este cit se poate de adevărat.

STEFAN FLOREA

Cine citește beletristică la I.P.T.?

Prin natura activității lor, în urma necesității realizării integrării învățămînt-cercetare-producție, timpul rezervat lecturii beletristice a politehniștilor e foarte redus, ei fiind încă foarte specializați.

Se spune tot mai des că în urma „avalanșei informaționale”, a revoluției tehnico-științifice nu mai poate exista o personalitate științifică enciclopedică și că profunzimea unei specializări e direct proporțională cu îngustimea sa.

S-a creat astfel un model de om de știință, rece, insensibil la artă și frumos, cu o inteligență de mașină vie, care pe unii umanști îi sperie, fără să se țină seama de faptul că în științele „exacte” alături de inteligență e nevoie de maleabilitatea gîndirii, intuiție, sensibilitate. La secția beletristică a Bibliotecii I.P.T., am găsit un bilanț trist: Ionela Jivu, mi-a spus că acei care a bibliotecă au fișă mai bogată se pot număra pe degete și mi-a spus dintr-o suflare fără să se uite pe fișă: Peter Fleischman, Alexandru Lăscoi, Eugen Durdun, Mircea Marian, Iosif Komșa. „Cea mai elocventă statistică — spune dintr-o dată — e părerea mea subiectivă despre acest fenomen. Beletristică citesc foarte puțini. Cei mai mulți de la electro, chimie, mecanică, anii I sau V. Am mulți studenți de la construcții sau mecanică agricolă care nu au nici măcar fișă la această secție. Fetele de la chimie, mai ales în anii I pînă se lovesc de examene. Mulți revin apoi în anii IV sau V cînd au mai mult timp.”

„Care e după părerea dv. cauza unui număr atît de restrîns de cititori?”

„Pe lîngă faptul că nu au timp, studenții se lovesc și de mecanismul greoi de împrumut al cărților. Ei trebuie să vină de la documentare cu fișele, să le lase aici și apoi să revină după cărți peste cîteva zile, pentru că depozitul e peste mîină. Ar trebui un om permanent. Nouă ni s-a afiliat secția de beletristică acum cîteva ani, cînd numărul studenților era mai mic, și nu se citea atîta la științele sociale. În plus legitimitatea de student se oprește la tehnice, aici dăm cărți și pe carnetul de student care le mai trebuie și la film, așa că elanul se mai poate stinge.”

În ciuda acestui fapt am găsit oameni ale căror fișe arătau căci citesc cu înverșunare, mecanismul de împrumut al cărților neconstituind o piedică reală, pentru că dorința de a citi nu cunoaște obstacole. Pe Alexandru Lăscoi (IV, ETC) l-am întilnit la cămin, în mijlocul unui vraf de cărți, calciatorul clipind des, lucrînd pentru A.C.P. „Ai timp să le lupaci pe toate?” l-am întrebat. „Citim și noi acum cit e perioada de acumulare.”

„Văd un teanc de fișe cu cărți care urmează să fie scoase.”

„Nu-i chiar un teanc: Romain Rolland, Opere alese, Casanova: Memoriile (să vedem cum se mișcă lumea). Castellan: Istoria bombeii atomice — ceva actual, cărți de specialitate.”

„De ce crezi că se citește atît de puțină beletristică la I.P.T.?”

„Dacă oamenii citesc sau nu, e o problemă de motivație interioară. Ar trebui totuși scurtat timpul de aducere a cărților și popularizarea secției.”

„Cu ce medie ai terminat anul trecut?”

— „Păi... 8,06. Nici mai mult nici mai puțin.”

„În anul I, — îmi spune Mircea Marian (anul V chimie), am citit operele lui Marx și Engels în întregime, neîndemnat de nimeni și am rămas șocat cit de amplu și aproape de mine am găsit răspunsuri la întrebările care mă înconjurau. Cu acest prilej tov. bibliotecară Gheorghiu căreia țin să-l mulțumesc în special, mi-a indicat cîteva cărți. Așa am citit pe: Virginia Wolf, Edgar

Allan Poe, Kafka, Proust, Mircea Eliade (după cite am auzit „La Țigănci” e singura existență. Am făcut o pauză lungă în anii II, III ca niște ani foarte grei, efectiv n-am prea avut timp și m-am reapucat acum.”

„Ce ai pe masă?” „Aa... Regii blestemate! Unii au citit-o poate la 12-13 ani, eu zic că mai bine mai tîrziu decît niciodată.”

„Împrumutați și de la biblioteca județeană?” „Nu, cred că pentru un poli-tehnist biblioteca asta e de ajuns. Numai să vrei să citești, și totul se poate”. „Care e cauza că studenții de la I.P.T. citesc atît de puțină beletristică?” „Dacă nu au fișă la bibliotecă nu înseamnă neapărat că nu citesc.”

„Ce ați mai citit în ultimul timp?” — i-am întrebat pe mai mulți. „Ultima carte citită, acolo pe raft: Lucia Neamtu „Miniaturi”. „Altceva?” „Nu vreau să-mi zăpăcesc mîntea?” „Te văd cu un program în mîină, ai fost la concert la Capitol?” „Da, la mine în familie muzica e o tradiție, se cîntă de trei generații. Și eu mai cînt la vioară...”. „Nu vrei să-mi spui ce ai mai citit?” „Ce vrei să-ți spun că de patru ani nu citesc beletristică? Pur și simplu n-am timp dom-le!” „Cu cit ai terminat anul trecut?” „8,47” (Crinu Maier, anul V energetic).

„Îmi place subiectul reportajului tău. Scrie că noi, care ne exersăm gîndirea științifică știm unde trebuie căutat frumosul și înțelegem mai profund arta. Nu de alta, dar să nu ne mai considere aștia de la Universitate niște barbari sau inculti”. „Ce cărți scoteai?” „George Bălan: Muzica, artă greu de înțeles, Arta de a înțelege muzica”, Szabolcsi Dence: „Bela Bartok — viața și opera. Dan Negreanu: Despre muzica cu program. Se apropie centenarul compozitorului Bela Bartok și e un bun prilej să mă elucidez. Deși simt muzica lui, mă simt bine cînd o ascult, rațional nu știu de unde să o apuc” — îmi spune ultimul interlocutor Iosif Komșa, în timp ce eu mă ceped să termin de citit o carte de chimie...

HORIA DULVAC

Constructor pentru țară

TRAN DINH THAI se numără printre studenții vietnamezi cu rezultate profesionale foarte bune. A venit în România după ce a absolvit liceul cu o medie mare, care-i dădea dreptul să aleagă țara în care va face studiul de specialitate. A ales România. Citise despre frumusețea munților Carpați, despre ospitalitatea românilor. La Universitate, în țară la-el, a întilnit 3 studenți români care, nici nu se putea altfel, i-au vorbit despre România. Opțiunea sa devenise fermă. Anul pregătitor l-a petrecut în Timișoara. Rînd pe rînd, s-a documentat în privința profilului facultăților din Timișoara. Orașul îi plăcea și și-ar fi dorit ca studenția s-o petreacă tot aici. În cele din urmă, gîndul la țara sa și-a spus cuvîntul. În țară nevoia de reconstrucție era acută. Și TRAN DINH THAI a ajuns student la Facultatea de construcții. Dragostea pentru științele exacte i-a facilitat primii ani de studiu. A participat la concursul „Traian Lalescu”. Poate nu dorința de premii ci nevoia de a se verifica, de a se confrunta cu el însuși, l-a îndemnat să-și urmeze colegii. Cu timpul anii studenției au început să semene cu anii depline realizări. Cotat întotdeauna cu notele maxime, obișnuit să muncească zilnic peste 9 ore, învingînd toate dificultățile legate de înțelegerea limbii române, TRAN DINH THAI a ajuns acum la celălalt capăt de drum al studenției: absolvirea. O face cu regretul de a-și părăsi prietenii și dascălii de la care a învățat enorm. Gîndul la munca ce-l așteaptă acasă la el l-a făcut să-și aleagă un proiect de diplomă vizînd halele industriale. Visul lui de specialist se leagă de dubla ipostază în care vrea să apară la întoarcerea acasă: cea de teoretician (ar dori să predea la o catedră de specialitate), și cea de practician (și place nespus să muncească pe șantierele de construcții).

DAN NARCIS

Cit din ceea ce vreau să știu voi ști?...

GEORGE CAINICEANU este președintele Consiliului A.S.C. de la Facultatea de Științe ale Naturii. Studenția lui înseamnă rezultate profesionale remarcabile în cadrul anului III, la secția de Matematică. La câteva zile după ce facultatea sa a fost gazda celei de-a XV-a Conferințe naționale a cercurilor științifice studențești, într-un moment de respiro, am purtat o mică discuție:

— **Geo, ce trăsături îți poate imprima munca în cadrul Asociației studenților comuniști?**

— Desigur că multe, și nu spun asta pentru că eu sînt dintre liderii asociației. Personal cred că munca în A.S.C. te învață cu un program foarte riguros de muncă, cu o programare a timpului care coboară la nivelul minutelor. Muncind în A.S.C. devii un om mai drept. Chiar dacă la început faci greșeala de a neîndreptăți pe unii din cei care te-au ales, este imposibil ca viața, activitatea, să nu-ți arate adevărul, lucru care te îndeamnă la lungi meditații. Rezultatele obținute îți măresc încrederea în tine, devii mai optimist. Înveți mai ales să cunoști oamenii, să știi cum să lucrezi cu diferite categorii de oameni. Și, de ce nu, înveți să „supraviețuiești” cu un iaurt servit în jurul orei 11 într-o zi foarte încărcată...

— **...cum au fost cele din zilele Conferinței! Ce ai învățat din organizarea unei manifestări de o asemenea amploare?**

— Sincer să fiu, am învățat un lucru foarte bun: acela să nu am impresia că numai unde sînt eu se poate face ceva (să fie înțeleși aici și ca autocritică). De ce? Pentru că la numai două ore de la terminarea mesei festive a Conferinței am rostit cuvintele de deschidere la tradiționalul bal al bobocilor, organizat în întregime de cîteva minunați activiști din cadrul consiliului... Ce am mai învățat? Că nu există părți importante și părți neimportante ale unei activități; fiecare mic amănunt trebuie pregătit cu grijă și succesul unei activități depinde numai de felul în care pregătești fiecare mică parte a ei...

— **Vorbești convingător despre activitatea A.S.C.! Te-ai întrebat vreodată ce ai face dacă nu ai studia matematica și nici nu ai munci în cadrul asociației?**

— Ce să spun? Cred că așa face sport, și anume handbal (a doua mea mare pasiune după matematică). Nu am fost deloc fidel acestei pasiuni, dar nu pierd nici o ocazie ca să mai zburd, din cînd în cînd, în spațiul dintre cele două semicercuri...

— **Dacă am presupune că într-un meci ar fi față-n față secțiile Matematică și Fizică din cadrul facultății tale, iar tu ai fi arbitru ce s-ar întimpla, ai reuși să fii corect?**

— Aici, ai pus degetul pe rană... Există într-adevăr o neînțelegere, ce-i drept minoră între cele două secții, ce se răsfrînge și în cadrul Consiliului A.S.C., deși de cele mai multe ori ea se rezumă la mici conflicte de orgoliu; consider problema ca o problemă principală a mea și a Consiliului A.S.C.... Nu vreau să fiu nici pe post de arbitru, nici pe post de federatie, vreau să încerc să fiu drept, dincolo de subiectivitate.

— **...deci o primă nereușită ca președinte! Care sînt celelalte nerealizări ca președinte? Dar ca student?**

— Aș adăuga doar faptul (și acum vorbesc în termeni „fizici”) că lucrez cu un consiliu cu un randament uman de 80 la sută. De asemenea, căminul 13 al facultății noastre mai are încă problemele

lui, deși mi-l doresc ca un cămin model... Ca student? Ratarea premiului la faza finală a concursului „Traian Lalescu”, din primăvara acestui an...

— **...compensat, însă, de alte satisfacții!**

— Da. Ca președinte ele au început cu ieșirea din anonim a facultății mele odată cu minunata manifestare care a fost „Mărtisorul studențesc”, apoi cu sudarea unui tînar Consiliu A.S.C., ceea ce a declanșat un șir de reușite mai mult sau mai puțin importante. Cele de student se leagă de obținerea mediei 10, anul trecut, și de debutul în cercetarea științifică...

— **In general cred, însă, că ai parte de o studenție de excepție. Crezi că există o rețetă a unei astfel de studenții?**

— Poate. Cred că e nevoie, în primul rînd, de pasiune și dragoste pentru profilul ales, pentru meseria aleasă. Acesta este factorul care declanșează eliberarea unor energii de a căror existență uneori nu sîntem conștienți. Deschiderea către cei din jur, conjugarea eforturilor pentru perfecționarea individuală cu cele pentru cei din jurul tău, pentru colegi. Studenția de excepție nu există în afara vieții studențești, nu este atributul unui izolat în bibliotecă sau laborator. Studențul de excepție este un veșnic nemulțumit de sine, un permanent căutător, un dornic de autoperfecționare. Toate acestea se fac cu muncă, muncă și iar muncă, dar, repet, o muncă plăcută...

— **Presupunind că profesorii tăi, auzind de activitatea ta, și-ar cere formula matematică a președintelui Consiliului A.S.C., ce-ai răspunde?**

— Ca „matematician” definesc această funcție ca o sumă de pregătire individuală ireproșabilă, capacitate ridicată de efort (eventual aici poate interveni o exponențială), „priză” la colegi în sensul că să ai cel puțin jumătate plus unu prieten printre studenții facultății, o bună conduită, prezentă în centrul tuturor activităților, încrederea în forțele proprii și ale studenților din facultate și... simț al umorului dezvoltat.

— **...care să-ți permită să răspunzi și la o astfel de întrebare! Chiar dacă ai neglijat cîteva termeni din acea sumă care definește funcția de președinte, cred că răspunsul tău îți va asigura această funcție și pe anul 1981. În afara acestui fapt, ce-ți mai poate aduce anul 1981?**

— Cred că ar trebui să-mi aducă rezultate mai bune în pregătirea de specialitate, experiențe noi în viața de președinte și... cea personală.

— **Uite, eu îți și ofer, una: Ce gîndește un student de nota 10 cînd nu știe să răspundă la o întrebare?**

— Că va renunța la filmul de săptămîna aceea și la plimbarea în doi din una din seri pentru a mai citi un articol, că nu muncește încă suficient. Oricum, preferabil este să anticipeze întrebarea...

— **Deși în la filmul și plimbarea ta îți adresez una pe care nu ai anticipat-o: Poți să-ți pui o astfel de întrebare (oferindu-mi și plăcuta șansă de a avea ultimul cuvînt)?**

— Da. Mă întreb cit din ceea ce vreau să știu voi ști...

— **...iar eu te completez: Oare cit din ceea ce aș fi putut să știu despre tine, știu acum?**

GHEORGHE CRISAN

Portret în devenire

Din 17 martie a.c., **SIMONA TIMOTEI** (anul III TCO), este președinta Consiliului A.S.C. de la Facultatea de tehnologie chimică. Odată cu venirea ei, spun unii, „s-au întors vremurile bune pe la chimie...”

— **Munca de asociație este considerată de foarte mulți ca o a doua facultate. Cum se poate conduce Consiliul A.S.C. la scurt timp după ce ai lepădat puful bobocii?**

— Doar cu mult tact, cu seriozitate, obiectivitate și principialitate...

— **In cazul său, care este relația feminitate — fermitate în munca pe care o faci la asociație?**

— N-aș putea spune că feminitatea se neglijează, dar fermitatea are prioritate. Oricum, relațiile firești de colegialitate instituite de mult timp în colectivul facultății noastre îmi sînt de mare ajutor...

— **Rezolvarea problemelor studențești ale anilor mai mari, fără să fi luat încă contact direct cu exigențele dascălilor lor, poate fi uneori dificilă...**

— Asta este într-adevăr o problemă care mi-a dat mult de lucru și cred că singura modalitate viabilă de rezolvare constă într-o informare foarte serioasă asupra problemelor tuturor anilor de studiu, fie ei mari sau mici.

— **Cum trebuie să fie relațiile dintre membrii Consiliului, inclusiv președinte, și studenții facultății?**

— Cu riscul de a mă repeta, voi spune că membrii Asociației studenților comuniști din facultatea noastră nu sînt și nici nu trebuie să fie ierarhizați după funcția pe care o au în asociație. Adică numitorul nostru comun este faptul că toți sîntem studenți, cu aceleași drepturi și îndatoriri, cu aceleași aspirații de muncă și viață caracteristice tineretului studios din patria noastră. Și fiindcă e vorba de relații, aș vrea să arat că am reușit, zic eu, să formez în facultate un sistem informațional, privind problemele de asociație, foarte bine pus la punct. Am alcătuit, în acest sens, un număr de dosare, pe probleme specifice, nu din dorința de a face risipă de muncă și de hîrtie, ci pentru a folosi la adevărata lor valoare aceste bunuri de preț. Începînd cu dosarele fiecărei comisii, cu cele cuprinzînd diverse acte necesare muncii de asociație, în special comisiei organizatorice, și terminînd cu dosarul privind modul de rezolvare a cererilor studenților și cu Caietul de sugestii și sesizări, există o suită de dosare care puse la punct și actualizate permit oricui ca în orice moment să obțină informații exacte și complete asupra unor probleme cu care se confruntă studenții facultății noastre...

— **Ce ai făcut, și ce ai vrea să faci, în calitate de membră a Consiliului profesoral?**

Într-un recent număr al revistei „Forum studențesc”, ing. Adrian Novac, primul reprezentant al studenților în Senatul Institutului politehnic, arăta că posibilitățile reprezentanților de azi ai studenților în Senat și în Consiliile profesorale, mult mai numeroși, se cer mai bine valorificate. Ar putea și trebuie să fie așa, cu rezerva că problemele pe care le rezolvăm azi în aceste organe de conducere, sînt altele, nu cele de acum zece ani. Multe din dorințele de atunci ale studenților sînt astăzi reglementate firese prin perfecționarea continuă a programelor de învățămînt. Concret, am reușit în facultate să avem o situație precisă a felului în care se dau verificările pe parcurs, cu date precise, susținerea lor la fiecare materie, date trecute la afișierul facultății, odată cu aprobarea lor de către Consiliul profesoral. Sînt convinsă că și celelalte probleme ale studenților, pe care sînt chemată să le ridic în Consiliul profesoral, își vor găsi repede o rezolvare obiectivă.

— **Cît timp afectezi muncii de asociație?**

— Exact nu știu, pentru că nu se poate face o normare a orelor pe care le folosesc în munca de asociație. Această muncă este continuă, face parte din însăși formația noastră de tineri comuniști și poate fi luată ca o măsură a ancorării fiecăruia în realitățile concrete ale colectivității din care face parte. Încrederea și sprijinul pe care organizația de partid o acordă organizației revoluționare a studenților mă îndreptățește să cred acest lucru.

DORIN DOLEJAN

● De curînd a avut loc prima sesiune din acest semestru a **AERODeltaCLUBULUI „TRAIAN VULPIA”**, înființat nu de mult timp în cadrul clubului sportiv al Institutului politehnic. Tovarășul prof. dr. ing. Anton Policec, inițiatorul și organizatorul acestei mișcări sportive, a prezentat pe scurt un istoric al zborului cu deltaplanul și apoi cîteva activități propuse spre realizare (una dintre acestea fiind organizarea, la vară, a unei tabere, iar mai tirziu, participarea la competițiile anuale).

A fost prezentată macheta unui aparat Delta, de o construcție deosebită, aflat în faza de realizare, apoi un film cu cițiva dintre „profesioniștii”, realizați în cadrul clubului. Biroul de autoconducere ales cu acest prilej a stabilit un program de lucru, astfel că acei care doresc să afle mai multe găsesc în fiecare după-amiază la sediul clubului (Facultatea de electrotehnică, corp B, et. VII) materiale de specialitate, un simulator, o listă deschisă pentru înscrierea de noi membri.

EDITORIALE

La Universitatea din Timișoara, pentru studenții anului I se află în curs de redactare: ● **Matematică — partea I** (V. Drecin) ●

● **Bazele informaticii** ● **Culegere de exerciții și probleme la Bazele Informaticii** ● **Ghid de programare în Fortran** (toate de O. Dogaru) ● **Ecuatii diferențiale** (M. Reghis) ● **Ecuatii diferențiale și cu derivate parțiale** (V. Hiriș) ● **Analiză II** (M. Megan) ● **Indrumător pentru studiul teoriei probabilităților** (Gh. Constantin) ● **Mecanică teoretică — partea I** (Gh. Drecin).

La Facultatea de filologie sînt propuse spre editare: ● **Cours de litterature française** (L. Ciocărlie) ● **Istoria literaturii sovietice** (N. Nădăban) ● **Idiomatice limbii ruse** (A. Evseev) ● **Istoria limbii engleze** (G. Schmidt) ● **Literatura germană în perioada 1980-1945** (H. Bock) ● **Lucrări practice de esperanto — interlingvistică** (I. F. Bociort).

La Facultatea de științe economice se vor reedita: ● **Contabilitatea întreprinderilor industriale** (M. Epuran) ● **Caiet de teme monografice** (Grosu, Cotlet) ●

● **Drept** (C. I. Poiană). Vor mai apărea: ● **Caiet de seminar analize teoretice și practice** (Catedra de Economie politică și Planificare) ● **Relații economice internaționale** (Lazoc, Rotariu) ● **Caiet de seminar de studiu** (C. I. Poiană).

La Institutul agronomic Timișoara au apărut pentru anul universitar 1980-1981, următoarele cursuri universitare: ● **Tehnologia creșterii cabalinelor** (Gh. Lungulescu) ● **Producerea și conservarea furajelor** (Bratu Goia) ● **Igienă** (curs, vol. II — Mihai Decun) ● **Histologie-embriologie** (Silviu Botărel) ● **Fiziologie animală** (Valeriu Pinteau) ● **Curs de creșterea bovinelor** (Toacă, Fișteac) ● **Entomologie agricolă** (Duvlea, Pălăgieșu) ● **Legumicultură — curs** (Băntaru, Suci) ● **Curs de fitotehnie** (Fazeas, Borceanu) ● **Mașini agricole** (I. Aungurenea) ● **Culegere de probleme de matematică** (Gh. Mercea) ● **Indrumător de lucrări practice la biochimie** (St. Lazăr) ● **Note curs: agrochimie** (I. Crișan). În curs de apariție: ● **Curs de anatomie, histologie și embriologie** (dr. C. Radu) ● **Mașini și instalații zootehnice** (Ioan C. Popa) ● **Tabele zootehnice** (D. Drăceanu) ● **Caiet de lucrări practice la zoohigienă** (I. Crăiniceanu).

Căsătoria o experiență...?

— OPINII DE CELIBATAR —

„Iată cum văd unii studenți problema: „iluzii deșarte de mai bine, de ce să te legi... când nu te doare?... dacă ai fonduri, o partidă bună (ju-căm șah?) sau așteaptă pînă îți mai cresc picioarele pentru condiții mai bune de locuit în cămin; asigurarea repartiției”.

E simplu să spui „Da”, dar după...? Căsătoria trebuie privită cu maturitate, aceasta nu înseamnă frustrarea de libertate. Sau oare majoritatea caută o temporară Afrodita ori un Don Juan, legături în intervale scurte, dese și diverse? Dacă la baza lor au stat sentimente de dragoste și stimă și respect reciproc, cu toate „lip-surile” oferite satisfacții, un echilibru interior, un sentiment de siguranță. Într-o căsătorie se adaugă afinități spirituale comune, sprijinul reciproc, răspunderea de a întemeia o familie. Un pericol începe să se arate cînd u-

nul din soți așteaptă ca celălalt să-l facă fericit, cînd de fapt fiecare are de adus partea sa. Sorți de izbîndă au acele căsnicii în care fiecare știe să-l înfelegă pe celălalt, să-i cunoască gîndurile și preferințele, să-l iubească și să-l respecte, să aibă încredere în el, să-l menajeze incit fiecare atitudine, gest cit de neînsemnat să fie o dovadă de dragoste și încredere. Egoismul este cel mai mare dușman al vieții în doi, tinerii trebuie să-și lasă în întîmpinare, anumite impasuri sînt inevitabile, dar se pot rezolva cu înțelegeră. Soțul își va învăli soția cu delicatețe și rafinement, pentru ca zilele să nu semene una cu cealaltă, ca o temă muzicală pe care nu se pot executa variațiuni. Căsătoria nu este o aventură, Hippolite spunea despre tinerii căsătoriți: „... se studiază trei săptămîni, se iubesc trei luni, se ceartă trei ani, se tolerează treizeci de ani”.

A reduce căsătoria la simple raporturi biologice, înseamnă a goli relațiile dintre cei doi, a le lipsi de tainele superioare afective, morale, intelectuale, elemente care asigură durabilitatea. Preconcepția la unii, afirmația potrivit căreia în cadrul căsătoriei apare „obișnuința” care degenează în inversul atracției. Această concepție trebuie căutată în orînduirile trecute, cînd pentru a te căsători nu era neapărat nevoie să iubești „dragostea vine cu timpul”, li asigurau cei vîrstnici, rolul femeii fiind redus la acela de soție, mamă și gospodină supusă soțului, stăpin în drepturi suverane în familie. În opoziție, căsătoria încheiată pe baza unor sentimente de dragoste și stimă reciprocă între tineri egali în drepturi, are mai mulți sorți de izbîndă. Superficialitatea și irresponsabilitatea u-

nora în efectuarea unui act de serios pas duc uneori la așa-numitul „divorț” avînd la bază cauze ca: „nepotrivire de caracter, infidelitate...”.

Se mizează pe o scurtă beție amețitoare, fără măsuri de precauție, ca la trezire să rămîna cîteva puncte de sprijin pentru consolidarea căsătoriei. Mai grav în acest caz este atunci cînd intervin copii. Uneori, contracararea căsătoriei se face exclusiv pe privirea intelectuală, nu se poate spune că nu are un rol deosebit, dar numai atît. Alteori unii tineri înfeleg să-și unească destinele țînînd seama de afinități de gusturi, ori potriviri afective. Trecînd peste o serie de factori, viața poate deveni un chin pentru ambii soți.

În privința vîrstei la care să te căsătorești, opțiune sînt pentru ultimii ani de facultate, chiar mai devreme.

Atunci... de bună voie și... poți să te naști în zodia peștilor!

HORIA FLORENTIN TRIF

În centrul universitar Timișoara sînt mii de studenți. Prezența lor se manifestă în opinile cetățenilor ca într-o oglindă. Am încercat o reconstituire în această oglindă a vieții studențești văzută din exterior, reconstituire formată din fragmente disparate de impresii, aparținînd celor mai variate unghiuri de vedere.

„Regreți că locuiți în cartierul acesta?” — iată întrebarea pe care am pus-o mai multor locuitori din vecinătatea Complexului studențesc. „Nu, nu mă deranjează. Sînt niște băieți liniștiți, învață. Anul trecut au fost ceva mai gălăgioși” (Mihaela Iacob, Aleea Miniș).

„Îmi place apropierea tineretii lor. Li observ, fac comparație, dar nu mă amestec printre ei. Sînt mult mai rafinați, nivelul a crescut enorm” (Ovidiu Meliute, inginer pensionar).

„Sînt copii liniștiți, învață, aștia „nu se vede, au se aude”. Dar o mică minoritate e suficientă să ne facă serile insuportabile. Sînt dezordonați, obraznici și nepoliticoși. Nu întotdeauna. Sînt și seri și nopți liniștite”. (I. Deak, fotograf).

Oglinda noastră — oamenii orașului

„Ce reprezintă studenții pentru dumneavoastră?” — am întregat-o pe Mărioara Mărcuș, vinzătoare la complexul — cafenea „Nufărul”. „Pentru mine studenții reprezintă o a doua familie, pentru că sînt la fel de tînăr ca și ei. Sînt clienți buni, niște băieți minunați. E adevărat că „pădure fără uscături nu se poate”, dar în general ne înțelegem foarte bine cu ei. Aaa... în vacanță e groaznic. Știi cum e: „rău cu rău, dar mai rău fără rău”.

Lucian Topciuc, ospătar la terasa și grădina „Bănățeană”: „Studenții sînt cam 70 la sută din clienți, cei de la mecanică și construcții sînt baza clienților, toți oamenii cumsecade. Noi ne străduim ca halba să fie pînă la semn, iar dacă e doi-trei milimetri sub semn e din cauză că conținutul nu ajunge la atita aglomerație. Perioadele de vîrf sînt simbăta și duminica cînd e timp frumos. Nu ne deranjează chefurile în grup. Așa e viața studențească”.

Vorbesc cu Irina Vaițner, frizeriță în complex: „Li aveți des pe studenți ca și clienți”? „Da, mai ales în sesiune”. „Care e după părerea dvs. tunsorea standard pentru sesiune”? „Scurt, peste ureche”. „Sînt pletoși studenții”? „Da, altfel nici n-ar fi studenți”.

— Unii nu au răbdare să stea la rînd — îmi spune Eugenia Tuleu — funcționară la poșta din complex. „Cea mai bună părere o am despre aștia mai mari. Regret că sînt aici și nu în altă parte numai pentru că e foarte mult de lucru, e o muncă foarte obositoare”.

„Aveți necazuri cu studenții”? îl întreb pe plutonier Gheorghe Fercea, agent de ordine din municipiul Timișoara.

„Nu nu am necazuri cu ei, se legitimează cînd le ceri. Citeodată mai e cite unul turmentat de băutură, care circula la ore țrzi. Pînă la urmă ia o poziție bună, se legitimează. Mai greu e cu studenții străini care se urcă la volan fără permis, le zic: „Măi băleți, pâl cum așa, vă urcați fără acte, nimic? Orișicît, sînt băleți buni”.

Tovarășa Lucia Zamfir, directoarea Teatrului Național îmi dezvăluie o imagine nouă: „Pentru noi, studențimea reprezintă un mediu spiritual foarte bun, deși numărul lor la spectacole nu este atît cit ar trebui. Dar atîția cîți sînt, sînt foarte receptivi, atmosfera spectacolelor e alta”.

„Oglinda mea sînt oamenii” — spune proverbul. Iată cum ne vîd cetățenii orașului. Ne dă asta puțin de gîndit?

HORIA DULVAC

FESTIVALUL DRAMATURGIEI ROMÂNEȘTI ACTUALE

ORDINATORUL (Paul Everac)

Ion Băieșu, Paul Everac, Horia Lovinescu, Teodor Mazilu și Tudor Popescu sînt, fără indoială, creatorii ai unei dramaturgii actuale. Și nu sînt singurii. Dar au avut șansa de a se afla pe așezele unor teatre din țară, în această stagiune, cu piese dintre cele mai interesante. Șansa dublată de ideea salutară (nu interesează a cui, bine că a existat!) de a demara un festival al dramaturgiei românești actuale. O șansă care a găsit la Timișoara cadrul optim de manifestare. Aici, în orașul florilor, spectacolele, lecturile și dezbaterile de cenaclu ședința experimentală de la Universitate, conferințele de presă, seminarul teoretic, tot ce a însemnat suflarea teatrală în perioada 9-19 noiembrie 1980, a fost sub șemnul entuziasmului, calității și interesului general.

Complexitatea manifestărilor, mulțimea ideilor vehiculate în acest spațiu al cuvintelor, noutatea de la fiecare pas, te detașează, fără să vrei, de condiția unui spectator obișnuit. Păștrînd pentru confruntarea cu ceea ce o să fie la o ediție viitoare tot ceea ce a făcut din manifestările de teatru, din aceste zile, o mișcare de idei, ne-am rezumat, deocamdată, la condiția noastră de spectatori, poate ceva mai atenți, transcriind fugar notații marginale la cîteva din spectacolele derulate pe scena Festivalului:

CONCURS DE FRUMUȘEȚE
(Tudor Popescu)

Într-o prestigioasă distribuție (Silviu Stănculescu, Liliana Ticău, Candid Stoica, Constantin Băltăreșu), Teatrul de Comedie aduce în scenă o piesă care surprinde opoziția a două categorii de oameni, una a oportuniștilor, devotați pînă la proslăvire zeului „a avea” (prestigiu, situație materială și socială), iar cealaltă a militanților consacrați mentalităților frumoașe, a conștiinței și sufletului neîntinat. Chintesenta mixturii evenimentelor perindate pe scenă se prefigurează de la început: Bobby — cîinele lui Anatol-șeful — trebuie să cîștige concursul de frumusețe chiar dacă este doar o corcitură. Pornind de la acest motiv sînt aduse în scenă personaje clare, unele în opoziție: Anatol și Didi, ultime rămașițe mic burgheze, George — student —, tînăr revoluționar „de tramvai”, Mariana, răsătată și urmîndu-și fidel părinții, Urechel, element ușor manevrabil, „clovnul — imparțial și-așa cum îi stă bine acestui personaj „clasic” încercat și de alte surse (ultimii doi realizați corect de Cornel Vulpe și Aurel Gjurumia).

Scenografia simplă conferă spectacolului o permanentă notă de armonie cu lipsa de artificialitate. Alexandru Tocilescu cîștigă cu acest spectacol nu un concurs de frumusețe (ar fi culmea!), ci aplauze și încredere în posibilitățile lui regizorale.

Teatrul Giulești a prezentat pe scena Festivalului o relaxantă comedie rurală, piesă care conține mesajul aspectului nou al satului românesc. Ordinatorul cuvîntului în jurul căruia se învîrtesc toți și toate, este un adevărat simbol al progresului. O idee reliefată de autor este aceea a defazajului dintre pătrunderea mai rapidă la sate a elementelor materiale ale progresului (șosea asfaltată, case mari, mașină personală) și penetrația mai lentă a laturii calitativ morale a acestuia. Asimilarea perfecționării modului de a gîndi poate fi privită sub două aspecte: generația tînără revoluționară își însușește cu ușurință necesitatea de a fi în pas cu ambele laturi ale progresului (Sofica sau Cornel) în timp ce la generațiile mai vechi se întîmpină o anumită rezistență. Opulența din casa lui Marin Drucă, exteriorizată prin mobilier fastuos, băuturi alese, Kent, implică necesitatea adaptării modului de viață al familiei la unul pseudointelectualizat. Stana Drucă, se hazardează în afirmații care ridiculează situația ei de femeie oarecum deprăvățată, alcoolul demască în extenso substratul de imoralitate și ziaristul are ce scrie. Atît cel din piesă cît și cel care urmărește jocul lui Ștefan Mihăilescu-Brăila în rolul lui Marin Drucă, un rol croit pe măsura talentului lui, un rol care-i vine ca o mînușă în stagiunea aceasta de toamnă rece. Decorul, încărcat, invadează scena lăsînd goluri doar în sufletul unor personaje. În tot acest timp, regia lui Tudor Mărcușu spune tot ce trebuia să spună piesa și autorul.

UN PAHAR CU SIFON
(Paul Everac)

Piesa accentuează ideea că, după poziția față de dramaturg, există actori avantațoși, dezavantațoși, salvatori. Bineînțeles că LEOPOLDINA BALANUȚA (în rolul Magdei Mărculescu), cu deosebita ei inteligență scenică, cu bogata paletă cromatică de stări și trăiri, exponentă a unei concepții estetice mature, nu se poate încadra decît în ultima categorie. Personajul ei, o femeie istovită de sinuozitățile slinoase ale labirintului-căpcană a căruia i-a căzut pradă într-un moment de descumpănire, aflată la o vîrstă la care procesele de conștiință nu mai pot fi „vindecate” cu minciuni pedante, zornînd a carate multe, mizează cu disperare totul pe o carte falsă, încercînd să acopere cadavrul viitorului, ucis de lipsa ei de forță interioară, cu trecutul idilic distorsionat. Nuțu Văleanu (transpus scenic de NICOLAE DINICA) este expresia proastei înțelegeri a noțiunilor de conștiințozitate și datorie socială asimilate anonimului ridicol de cenușiu, ce nivelează, pînă la anulare, personalități și conștiințe, subliniînd astel adevărul evasicunoscut că societatea socialistă este de-a dreptul trădată de „străjerii” ai căror unic merit este acela de a încăpea perfect în „armuri”. Construirea antitetică a acestui personaj-fundal, pe care trebuie să se profileze criza existențialistă a Magdei Mărculescu, este oarecum forțată.

Piesa, promițătoare ca intenționalitate, pierde în calitate cînd autorul începe să „însăleze” social-politic (spionaj, trădare, etc). „Prea multă lume doarme” — spune M.M., tendențios, dar piesa nu va reuși să devină un „deșteptător” explicitînd. Inspirată mina scenografului (arhitect Virgil Luscov), care realizează un decor funcțional ce mobilează spațiul circular al piesei (oarecum însinuată ideea cercului vicios!).

MARIUS MORARIU
(Cont. în pagina a 11-a)

Confruntarea, dincolo de premii

Pentru Radu Munteanu, student, anul IV electronică și telecomunicații, vicepreședinte cu probleme profesional-științifice al Consiliului U.A.S.C. din Institutul politehnic Timișoara, concursurile profesionale prezintă prea puține noutăți. Căci în anul I și II a participat la toate fazele iar de doi ani este principalul organizator al concursului. Poate de aceea, solicitat pentru niște date Radu nu prea apelează la dosare.

Radu este conștient că, raportându-ne la rezultatele ediției trecute, sînt multe de făcut. 1377 de participanți, 71 de premii și 35 de mențiuni la faza locală și 45 studenți, 12 premii și 10 mențiuni la faza finală sînt puține față de realul potențial existent în institut. Inscriserile de pînă acum, reprezentînd aproape 25 la sută din fiecare an mic de studiu par să contureze o ediție cu adevărat reprezentativă. Preocupările comisiilor de resort se îndreaptă în aceste zile spre asigurarea unor condiții dintre cele mai bune. La gazetele de perete sînt afișate problemele date în concurs anii trecuți, cadre didactice de specialitate urmăresc și îndrumă cu atenție pregătirea, există chiar intenția de a se edita o culegere de probleme date la concurs. „Trebuie să trecem de la stadiul în care concursul „Traian Lalescu” este prin excelență o competiție a vîrfurilor, care oricum realizează un studiu permanent. Încercăm să atragem masa mare a studenților spre studiul de zi cu zi, le oferim prin concurs prilejul de a se verifica înainte de examene. Cred că participînd la pregătirea concursului studentului i se pare firesc să participe și la concurs. Cîștigul cel mare, la faza locală, este atragerea a unui cîț mai mare număr de studenți spre studiul constant. Nu uităm, sigur, nici pregătirea vîrfurilor, capabile să se confrunte la nivel național, mai ales că în ultimii ani am fost deficitar la capitalul premii I la faza națională. Și mai e ceva: cred că acest concurs e încă insuficient popularizat, atît modul lui de desfășurare cît și cîștigătorii lui”.

Radu realizează întrutotul esența acestui concurs profesional. Cred că unul din obiectivele îndrumării individuale a anilor I de către cadrele de asociație din anii mai mari, ar trebui să vizeze chiar această participare largă la „Traian Lalescu” și „Tudor Tănăsescu”. Căci concursurile profesionale trebuie să fie întotdeauna sarea și piperul întregii activități profesionale într-o facultate, o oglindă fidelă a felului în care procesul de învățămînt poate să dea roade imediate.

Paralel cu pregătirile pentru concursul „Traian Lalescu” (despre care lui Radu îi place să spună, acum în zilele aniversării a 60 de ani de existență a institutului, că este opera timișorenilor, inițiativa lor), la nivelul Facultăților de electrotehnică și mecanică se fac pregătiri pentru interesantul și utilul concurs pe meserii „Traian Vuia”. Radu e de părere că este un concurs extrem de important pentru formarea completă de inginer, o primă confruntare directă cu producția. 83 de studenți participanți, anul trecut la 6 secții e o cifră încă extrem de mică. Dar concursul nu trebuie limitat la aceste două facultăți și generalizat la scara întregului institut. Radu cere mai multă îndrăzneală și depășirea unei anumite inerții în organizarea și desfășurarea concursului. Ii dăm dreptate. Oare studenții nu sînt de aceeași părere?!

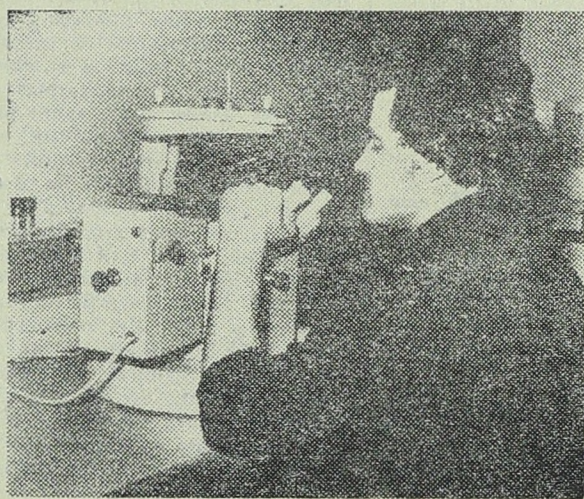
D. N.

Parțial despre... parțiale De la Homer la Institutul Politehnic Timișoara

Studentia, la care visează mai toți absolvenții de liceu, este de multe ori înțeleasă greșit de cei care au ajuns să guste din plăcerile ei. Se pare că nu toți înțeleg că studentia e o perioadă de muncă continuă, fără menajamente, o investiție de efort pentru formarea unor viitori specialiști. Ea trebuie să fie privită ca o perioadă de efort intelectual intens, nu trebuie tratată cu ușurință, drept o perioadă de relaxare. Mentalitatea efortului minim pentru pregătirea în timpul anului universitar, pregătirea în asalt în preajma sesiunii, a condus, de cele mai multe ori, la rezultate nefavorabile și la o vacanță pierdută pe coridoarele re-examinării.

În acest context, o importanță deosebită trebuie acordată examenelor parțiale. Programate după sesiune, într-o perioadă în care ritmul vieții universitare este mai relaxat, examenelor parțiale au ca principal scop ușurarea muncii studentului pentru sesiunea imediat următoare. Nu toți înțeleg acest lucru, astfel că prezența la aceste examene este, de cele mai multe ori, neconcludentă. Căci, după o sesiune istovitoare parcă este mai ușor și mai plăcut să te relaxezi la discotecă sau

la „Flora” decît, din nou, în fața cursurilor. Am testat cîțiva colegi: Ce este un examen parțial și ce rol are el în pregătirea profesională? Iată ce am auzit: „O idee strălucită acest parțial, mai ales că în sesiune, în acea perioadă de vară fierbinte avem și așa destule pe cap...” (Mihai Rusu, IV, TCO). „Ca mai toate examenele, e un permanent duel profesor-student care citeodată, se încheie în favoarea studentului. Cred că este foarte util, dar, de, comoditatea...” (Lia Cocora, II CCIA). „E un mic calvar. După o sesiune care te-a stors ca pe o lămîie, oricît de bine intenționat ai fi și oricîtă bunăvoință ai avea, te lași pîgubaș. E mai frumos pe munte...” (Caius Popescu, III MT). „Un examen ca toate celelalte pe care dacă vrei să-l iei trebuie să fii înzestrat cu o cantitate mare de anbiție...” (Helmuth Horvath, II CCIA).

Am solicitat părerea și tovarășului conferențiar Corneliu Bob, prodecanul Facultății de construcții: „Un examen parțial e un examen care se dă la disciplinele ce se întind pe parcursul a două semestre, prin care se oferă posibilitatea studenților de a fi examinați din prima parte a materiei. Se realizează astfel o ușurare a activității studenților cărora li se recunoaște, prin promovarea examenului, partea examinată. Examenele se organizează în prima decadă a semestrului II, deci după sesiunea de iarnă și se desfășoară în condițiile unui examen obișnuit. În general, studenții participă la aceste examene dar nu întotdeauna suficient de pregătiți și deci rezultatele mai lasă uneori de dorit. Noi încurajăm organizarea unor astfel de examene și le programăm astfel încît la ele să participe un număr cît mai mare de studenți”.

Consi erăm că problema examenelor parțiale nu trebuie să reprezinte o... problemă pentru studenți, ea venind în sprijinul ușurării muncii lor de pregătire. Ele presupun o muncă în plus, dar să nu uităm faptul că ea se compensează cu o muncă echivalentă în timpul sesiunii, atunci cînd fiecare clipă e prețioasă și fiecare curs în plus e un chin. Cu puțin efort, credem, că aceste examene ar trebui să devină o permanență în viața universitară, a căror rezultate să nu fie... parțiale ci să ofere premisele desfășurării unor sesiuni viitoare de excepție.

TEODORA IDVOREAN

discuție cu prof. dr. ing. NICOLAE BUDIȘAN

Ceea ce nu putea bănuși poetul aflător la rădăcinile antichității eline, creator — printre multe alte personaje — al regelui Eol, stăpîn și ocîrmuitor al vînturilor, era întrebuintarea stihiei potrivnice temerarului OM (Ulise) tocmai în sprijinul acestuia din urmă.

R. — Este bine știut, tovarășe profesor Budișan, că energia constituie la ora actuală una dintre problemele majore ale planetei. Se pune accentul pe utilizarea energiei solare, eoliene, geotermice, biomasei etc. Ce ne puteți spune privitor la aceasta, restringînd însă discuția la plan național și bineînțeles, timișorean?

N.B. — În țara noastră se acordă o atenție deosebită problemei energiei. La Congresul al XII-lea al P.C.R. s-a reluat discuția indicîndu-se noi direcții de activitate. În ceea ce privește Institutul politehnic „Traian Vuia” din Timișoara, trebuie să

sublinieze faptul că s-a creat un colectiv de la catedra de „Automatică și calculatoare” a Facultății de electrotehnică, colectiv a cărui preocupare o constituie tocmai rezolvarea unor dificultăți în ceea ce privește energia solară.

R. — Deci, care sînt obiectivele concrete pe care le urmărește acest colectiv?

N.B. — Se lucrează momentan la realizarea unor echipamente automatizate de conversie a energiei mecanice în energie electrică, lucru aplicabil atît centralelor eoliene cît și microtermocentralelor. Noutatea acestor echipamente constă în faptul că ele vor permite funcționarea motoarelor eoliene la turații variabile. S-au găsit chiar unele soluții originale, verificate deja în laboratoare, și care, cît mai curînd posibil, vor fi puse în practică.

R. — În ce măsură satisface creația științifică românească, necesitățile realizării acestor echipamente?

N.B. — Pot spune cu o justificată mîndrie că în totalitatea lor elementele acestor echipamente sînt de producție românească. Aș aminti cu precădere nou-realizatele convertizoare statice produse de întreprinderea „Electrotehnica” București, convertizoare ce au o putere variînd între 6 kW și 3.600 kW, cuprinzînd deci, toată gama de puteri a centralelor eoliene. De asemenea aș vrea să mai sublinieze faptul că aceste sisteme de conversie pot fi utilizate cu succes și la unele microhidrocentrale.

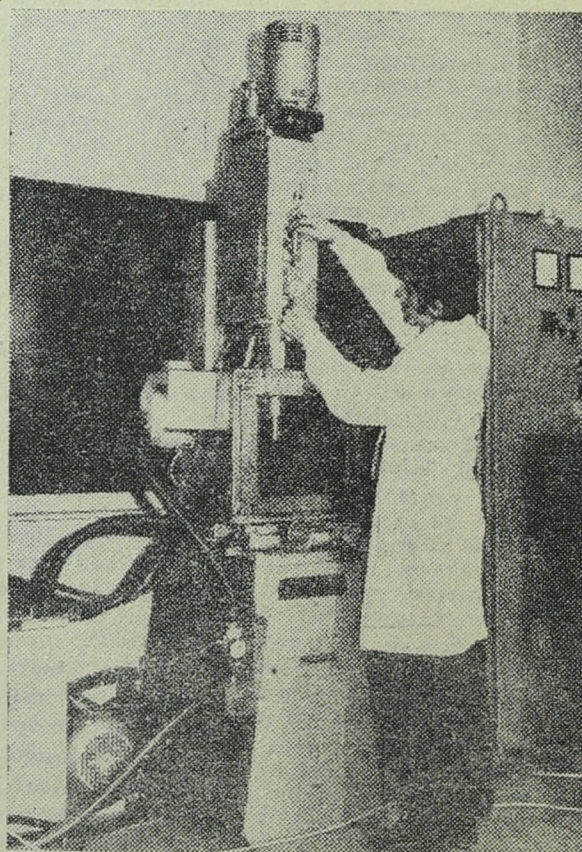
R. — Vreți să ne explicați în ce constă dificultatea punerii în practică? Asta e o ultimă întrebare.

N.B. — Motivul este simplu și în același timp dureros pentru noi. EL se numește NEÎNCREDERE. Neîncrederea constructorilor în randamentul pe care aceste convertizoare l-ar putea da. Iată, așadar, cum o muncă grea, de durată, a specialiștilor noștri nu-și găsește încă aplicarea.

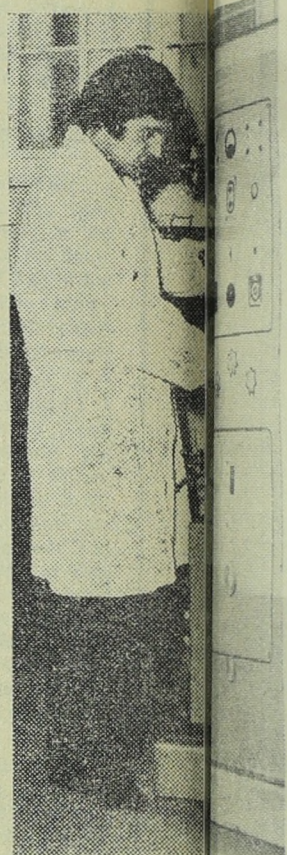
RADU CIOBOTEA

Problema seminarului problematizat

Dialogul viu, nemijlocit, al cadrelor didactice cu studenții are, între altele, drept rezultat schimbări menite să ducă la înlesnirea muncii studen-

ților, la îmbunătățirea activității lor profesionale. O astfel de schimbare, cu deosebite rezultate în pregătirea noastră, a studenților, a fost introducerea, acum trei ani, în centrul universitar timișorean, a unei forme de desfășurare a seminarilor: seminarul problematizat.

Despre modul față de student de seminarizare, am purtat Institutului politehnic de fapt, seminarul

„Seminarul pro lucru cu studenții de a obișnui studi- riale bibliografice, în- truna la studiu respective, într-u crească din ce în tatea noțiunilor

Sigur că între drumată de cadr de consultații, în zare, el verifică sint cele mai po- rea problemelor propune anumite zolvate în mod sare pentru buna gat de studenți, ceastă nouă formă fost introdusă pe mai ușor, mai re-

Concret, ei trebu seminar, să stud gerile de proble- fie pasivi chiar d ividual, să nu s- să vrea mereu r NICOLAE COFA

„Indiscutabil, feră și impune itatea aprofundă- minar nu cere o cantitate, ci o ca- și o gândire mat- ților. Pregătirea plină de către s o logică clară, ciplinare. Dar to- pasiune și „curio te cel mult l soluții cu caracte nescu, II, Tehnol

„Păi, să-ți spu ăsta problematiza mînă în care imb III Tehnologie el

„Legat de pr- se pretează mai ramuri ale științ- sură ele se pot mie politică, mai probleme ca „pr- care ei sînt chen- pe care să le inf- dificiile, deoarece mice, multe core- lă economică, pol- rit este dezvolta dentului care și început” (lector onomie politică

„Înainte de toate trebuie precizat că seminarul problematizat asigură o participare activă a studentului la propria sa pregătire profesională. Prin această metodă de seminarizare, studentul este obligat să treacă lucrurile învățate prin firul gândirii, să analizeze problemele în profunzime. În același timp, seminarul problematizat contribuie la dezvoltarea responsabilității studenților. * Este greșită părerea unora că în cadrul seminarului problematizat nu participă toată grupa la activitatea seminarului, fiindcă doar studenții celor două subgrupe de serviciu învață pentru seminar. Cele două subgrupe de serviciu ce pregătesc sinteza teoretică și problemele pentru seminar au o activitate specială, doar în pregătirea seminarului respectiv, dar toți studenții sînt obligați să învețe pentru fiecare seminar.

Prin această formă de seminarizare și cadrul didactic trebuie să depună un efort mai mare în pregătirea seminarului. În orele de consultații, în cadrul activității de presemnarizare, conducătorul de seminar trebuie să verifice problemele alese de studenți, să le eșalonze după gradul de dificultate, să stabilească care sînt acele părți din sinteza teoretică sau acele probleme asupra cărora trebuie să se insiste în mod deosebit pentru a evita eventuale dificultăți de înțelegere corectă sau de aplicare a lor. Cadrul didactic are datoria de a obișnui studenții să motiveze logic metodele de rezolvare alese și soluțiile găsite.

Întrucît seminarul problematizat ajută la formarea deprinderii de a expune liber, dar și concret, este o foarte bună pregătire a studentului în vederea unui răspuns la examen.

Prin faptul că seminarul problematizat contribuie la o pregătire mai conștientă și mai profundă a studenților, răspunsurile la examene sînt în mare majoritate mai corecte, deci și rezultatele mai bune”. (lector FRANCISC KLEPP, catedra de matematică a I.P.T.).

FLOREA ȘTEFAN

Studenți și cercetări pe același drum

INTERVIU CU PROF. DR. MARIN PAUNESCU, DE LA CATEDRA DE DRUMURI ȘI FUNDAȚII

Dați treci de Liceul de muzică și îndrăznești să ocolești ateherul Facultății de construcții, privirea îți alunecă aproape fără să vrei pe două borne kilometrice, zăbovind cîteva clipe afli să vrei pe două sute de metri de la Complexul studentesc și mai poți să te plimbi liniștit încă patru sute pînă la Facultatea de mecanică. Aici în fața ta este Catedra de drumuri și fundații. Aceste informații sînt însă mult prea sărace pentru cel ce vrea să cunoască tainele acestei „cetăți a științei”, tainele Politehnicii timișorene. Minat de curiozitate am intrat în laboratorul de geotehnică și structură a solului, aparatele strălucitoare mă priviră mirate iar apoi își văzură liniștite de treaba lor. Abia mai târziu, prof. dr. Marin Paunescu, vorbind despre preocupările zilnice îmi dezvăluie cîteva din tainele aparatelor și mișcarea halatelor albe din laborator.

— O primă preocupare a noastră a fost să ne formăm cadre didactice de o deosebită competență, lucru care ne-a reușit. Astfel au fost calificate prin doctorat patru noi cadre didactice, printre care aș aminti: șef lucr. Virgil Haida, șef lucr. Agneta Gruia.

Activitatea de cercetare a catedrei se desfășoară în două colective mixte formate din cadre didactice și studenți, care lucrează pe baza unui program de cercetare în colaborare directă cu celelalte centre din țară.

Datorită faptului că lucrările în cadrul A.C.P. se desfășoară pe bază de contract există o strînsă legătură cu multe trusturi de construcții, de exemplu T.C.I. Mîdia — Năvodari, T.C.M. Timișoara.

— Ați putea să-mi spuneți cîteva cuvinte despre studenții care au colaborat la realizarea obiectivelor de cercetare în cadrul catedrei?

— Aș putea aminti dintre studenții care s-au remarcat în cadrul activităților de cercetare pe Diana Faur, Damian Popa și Silvana Cesa. Acești studenți, absolvenți de anul trecut, care acum lucrează în producție, au reușit să automatizeze înregistrările datelor geotehnice în cadrul laboratorului. În afară de aceștia îmi amintesc cu plăcere și numele absolvenților Maria Becan și Dănuța Păplanar împreună cu care am realizat un proiect de industrializarea fundațiilor prin prefabricare.

Am părăsit clădirea catedrei unde mai stăruia încă amintirea studenților ce își purtaseră pașii

prin laboratoare și amfiteatrele facultății de construcții. Involuntar îmi stăruie în minte imaginea pomului blindat de cuiele bătute de meșteșugarii ce treceau prin orașul Timișoara, lăsînd astfel o mărturie posterității.

LEON BENTE

REMT — ROBOT — ELECTROMOTOR — TIMIȘOARA

Urmînd indicațiile date de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, președintele Republicii, cu ocazia vizitei sale în centrul universitar Timișoara, Institutul Politehnic, a urmărit îndeaproape atît realizarea unei contribuții eficiente la dezvoltarea industriei roboților la scară națională, cît și crearea și întărirea contractelor cu întreprinderile.

Răspunzînd tuturor cerințelor, robotul REMT se află în curs de realizare la întreprinderea timișoreană „Electromotor”. Proiectarea sa este rodul activității unui comitet mixt — asupra căruia vom reveni — iar obiectivul urmărit este acela al deservirii unei celule de fabricație pentru arborii mașinilor electrice.

Cum, fratele mai mare al minirobotului de la Facultatea de electrotehnică nu a luat încă ființă, am fost siliți să cerem din nou ajutorul simpaticului robotel în obținerea citorva informații din „biografia” lui REMT.

R. — De data aceasta te voi ruga să ne dai cîteva lămuriri despre fratele tău. De acord?

M. — Da.

R. — Ne-ai vorbit frumos despre „tăticii” tăi. Ce poți să ne spui despre „tăticii” lui REMT?

M. — REMT are foarte mulți tătici. Cei care l-au imaginat sînt prof. dr. ing. Francisc Kovacs, decanul Facultății de mecanică și prof. dr. ing. Tiberiu Mureșan, decanul Facultății de electrotehnică. La proiectarea și la realizarea lui mai participă cadre didactice de la facultățile de mecanică, electrotehnică, specialiști de la Centrul de calcul, ingineri și tehnicieni de la întreprinderea „Electromotor” și mulți studenți.

R. — Știi cum va fi el alcătuit și echipat?

M. — Bineînțeles, m-am interesat. (Doar e fratele meu, nu?). Va fi comandat de un sistem construit pe principiul sistemului meu. Brațul lui va putea transporta sarcini de la 6,3 la 60 decanewtoni și va fi suficient de „îndemnat” ca să poată efectua operații de mînuire. Am auzit discutîndu-se chiar că va reduce mult timpul acestor operații și că va avea un rol important în mărirea randamentului. Vă mai pot spune și alte lucrări interesante. Echipamentul lui va fi exclusiv de producție românească. Va folosi motoare pas cu pas, realizate tot în țară. Acum „tăticii” lui lucrează la sincronizarea tuturor activităților sale. În orice caz, o să pot fi mîndru de el.

R. — Cu siguranță. Acum, la sfîrșitul discuției noastre, vreau să-ți pun o întrebare puțin mai... să zicem delicată. Studenții îl iubesc pe fratele tău tot atît de mult ca și pe tine?

M. — Aș putea fi chiar gelos.

R. — Ai avea motive?

M. — Și încă întemeiate! Sînt mulți studenți care au participat la producerea proiectului și care lucrează în ateliere la realizarea lui. Unii au chiar lucrări de diplomă tratînd despre REMT, iar alții se vor prezenta în zilele acestea la sesiunile studențești cu comunicări științifice despre principiile lui de funcționare.

E adevărat că voi, „oamenii”, aveți un proverb: „Frate, frate, dar brînză-i pe bani”. Însă noi, miniroboții, nu rivalizăm niciodată cu frații noștri mai mari. De ce? Simplu. Fiindcă lucrările acestea nu apar pe programele noastre electronice...

(R. C.)

A.C.P.-ul la o ceașcă de cafea

Miercuri dimineața zi de A.C.P. pentru anii V, secțiile A.C., ET, și ETC de la Facultatea de electrotehnică. La bufetul facultății la o masă se practică popularul joc cu cutia de chibrituri în timp ce doi studenți sînt adinși în dezlegarea unui rebus. Mă adresez lor. Nu par de loc încințați de „intrusul” de la Forum și continuă impasibili „jocul minții”. Reușesc totuși prin stăruință să încheg o conversație: „Ce teme aveți la A.C.P.”? Ipo Laszlo — anul V, A.C.: „Lucrez la un studiu. Sînt în faza de documentare. Ni s-a dat bibliografia și citesc din revistele de specialitate străine”. „În ce limbă sînt?” „Franceză”. „Tu ce limbă cunoști?” „Engleză”. „Și cum merge, n-ai dificultăți?” „Sînt lucruri de care te poți apuca, poți folosi timpul la maxim și sînt lucruri de care nu te

poți apuca și atunci lucrezi la altceva, la proiectele de an sau faci rebus”. (Se adeverește deci, o veche și înțeleaptă vorbă românească: e posibilități care e posibil și e posibilități care nu e posibil). „Cadrele didactice vă sprijină îndeajuns, vă ajută?” „Da, ne ajută, dar de multe ori nici ei nu știu unde trebuie să ajungem, încotro să ne îndreptăm cu adîncirea studiului”. Între timp colegul său Bakk Andras a mai rezolvat cîteva orizontale și verticale. Următoarea întrebare i-o adresez lui: „Ce temă de proiect ai la A.C.P.? Te pasionează ceea ce faci sau ți-ai fi dorit altceva?” „Testori de microprocesori. Da, mă pasionează ceea ce fac (tema de proiect sau rebusul?) însă primim prea puțin sprijin din partea cadrelor didactice. Șeful de proiect este mereu ocupat, vine, ne întreabă cum stăm și pleacă”. „Cum îl cheamă pe șeful de proiect?” „Pe șeful de lucrări?” „Aaa, asta mai bine nu spun, nu, pentru că de altfel e foarte bun”.

La teigheaua-bar din hol, animație, risete, discuții ce par captivante. Mă îndrept spre un grup de studenți din anul V, mă prezint și fac propunerea (deloc rușinoasă) să discutăm despre A.C.P. Fetele devin grăbite „noi tocmai am terminat cafelele, plecăm să învățăm pentru o verificare”. Îmi verific și eu mijloacele de a le reține, le rog să mă zăbovească 10 minute, timp în care Schipor Delia, mai îndrăzneată, se confesează: „La A.C.P. lucrăm la proiectele de diplomă. Temele le-am primit din anul IV, dar practic ne-am apucat de lucru acum, în anul V. Avem probleme cu documentarea, este greu, trebuie să cauți mult, ea să găsești ce-ți trebuie. Apoi, șefii de proiecte adeseori nu vin la orele de A.C.P. Au alte activități”.

Dacă notele critice nu au lipsit din opiniile studenților de la Electro, studenții de la Mecanică, par a fi mulțumiți de activitatea la A.C.P., sînt mulțumiți sub toate aspectele și, într-adevăr, dacă ne-am limita la cadrul restrîns al bufetului mecanicii, urmărind frecvența acipiștilor pe parcursul

unui timp mai îndelungat, buna organizare a șezătorilor la o cafea și chiftele cu muștar, ascultînd cadențata rostogolire a zarurilor de la jocul de barbut, am putea conchide: lucrurile merg bine, nu există probleme la bufetul mecanicii se desfășoară o intensă activitate de cercetare-proiectare.

La o masă din fundul sălii, trei studenți din anul V sudură. Binim Elena și Niculescu Dorina desfășoară activitatea la A.C.P. la I.S.I.M.; acum realizează documentarea, se familiarizează cu instalațiile. Carmen Negru a fost repartizată la Electrotimis, este dealtfel singura cu probleme, șeful de proiect, un inginer de la întreprindere, este veșnic plecat în delegație. Revenînd peste o săptămînă la bufetul mecanicii, am regăsit două dintre ele, la aceeași masă incrementate parcă în aceeași poziție: desigur, documentarea continuă.

Studenții din ultimul an, secția „material rulant” lucrează în cadrul A.C.P.-ului, la două teme pasionante. Se vede și după modul în care Anatolie Băleanu, Nistor Mărgan, Radu Sovari se întrec în a da explicații: „Magnibus 02” vehicul cu pernă magnetică, rod al colaborării Facultăților de electrotehnică și mecanică, o premieră absolută în țară și „Rom-band” în colaborare cu Ministerul Minelor.

„Cum stați cu timpul? nu vă presează, aveți timp să zăboviți mai mult la bufet?” „Am lucrat trei ore incontinuu și acum avem o pauză de o jumătate de oră”. „Ce dificultăți întîmpinați?” Cadrele didactice vă sprijină?” „N-am avut probleme pînă acum iar profesorii ne ajută foarte mult. Avem cei mai de treabă profesori”.

P.S.: Pentru realizarea acestui sondaj, am frecventat în mod asiduu și continuu, timp de două săptămîni, în zilele în care se desfășoară orele de A.C.P., bufetele Facultăților de electrotehnică și mecanică.

Și dacă răspunsurile din partea studenților n-au fost tocmai cele dorite, adeseori fiind laconice, sărace în idei și propuneri în schimb reporterul tot s-a ales cu ceva: cu o doză sporită de cofeină și palpații.

MIRCEA MOLDOVAN

Ein Aussenstehender zu Wort

DR. WIELAND LEHMANN, GASTLEKTOR DER DDR AM TEMESWARER GERMANISTIKLEHRSTUHL, ANTWORTET AUF FRAGEN ZU STUDENTEN PROBLEMEN UND ZUR BANATDEUTSCHEN LITERATUR

Dr. Wieland Lehmann, als Vortragender am Temeswarer Germanistiklehrstuhl, haben Sie nun schon ein Jahr Erfahrung. Wie schätzen Sie — als „Aussenstehender“ — das Studentenbewusstsein — falls wir von so etwas sprechen können — unserer Germanistikstudenten ein?

Der Begriff Studentenbewusstsein ist unglaublich weit. Betrachten wir ihn vielleicht als Disziplinbewusstsein in den einzelnen Studienjahren. In den Lehrveranstaltungen äussert sich die Disziplin der Studenten, ihr Studium zu bewältigen und das persönliche Engagement, aus seinem Studium das Höchstmögliche herauszuholen. Im I. Studienjahr sind die Studenten schüchtern und zurückhaltend, dann kommen sie sozusagen ins Rollen und im IV. Studienjahr lässt das oftmals nach.

Würden Sie in der DDR dieselbe Methode des Vortragens anwenden wie hier?

Wenn ich hier DDR-Literatur vortrage, dann kann ich ja nur damit rechnen, dass diese Bücher gelesen werden, die hier zu haben sind. Und das ist nicht der grosse Vorsatz, den wir erwartet hatten. In der DDR kann ich verlangen, dass die Studenten diese Lektüre kennen, und ich werde detaillierter auf Probleme eingehen können.

Sie tragen nicht nur DDR-Literatur vor...

Da ist es nun ein bisschen schwierig. Beim „Faust“ z. B. ist es meistens so, dass die Studenten den I. Teil kennen. Den zweiten hat schon kaum einer gelesen, geschweige denn für sich verstanden. Da muss man sich darauf beschränken, dass die Studenten geistig mitmachen und dadurch wenigstens eine gültige — ich würde nicht sagen eine oberflächliche, aber gültige — Interpretation für das Ganze haben, ohne dass bestimmte Probleme tiefgreifender geklärt werden. Auch habe ich als Ausländer Schwierigkeiten, einzuschätzen, wie die Gruppen belastet sind. Das erscheint mir unproportioniert verteilt und sehr anstrengend, so dass ich oft nicht weiss, wie weit ich mit meinen Forderungen gehen kann.

Ihre Tätigkeit überschreitet den Rahmen der Universität. Sie kennen die Vorstellungen des Temeswarer deutschen Theaters, sind Gast des „Adam Müller-Guttenbrunn“-Literaturkreises. Fiel es Ihnen leicht, sich in den rumäniendeutschen Kulturbetrieb einzuleben?

Es ist für einen Ausländer nicht ganz leicht, die Belange der Deutschen hier zu verstehen, weil einem historisch-soziale Kenntnisse fehlen. Ich habe aber den Eindruck, dass die deutschsprachige Literatur im Banat ein bisschen in den eigenen Grenzen verhaftet ist und nicht so recht darüber hinauskommt. Ich kann mich natürlich auch täuschen, aber viele junge Autoren, glaube ich, versuchen, die engeren Heimatgrenzen zu sprengen, geraten aber dadurch in eine neue Art Verschränkung. Das ist mir beim Guttenbrunn-Kreis aufgefallen. Erst einmal die Dürstheit vieler Gedichte junger Autoren.

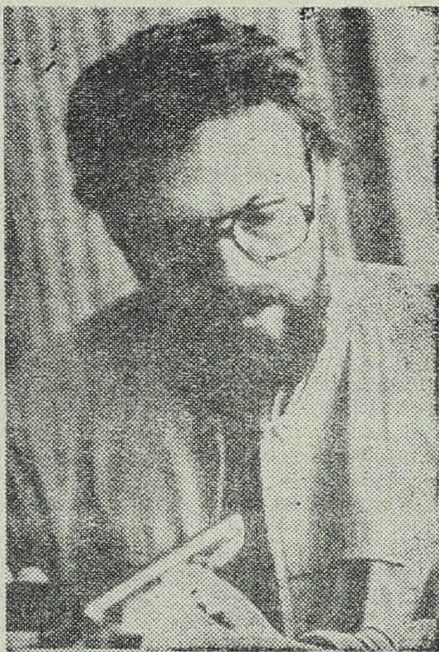
In einem Vortrag sagte Sie, dass die Texte junger Autoren auch in der DDR einen düsteren Grundton haben...

Ja, aber hier fällt das ganz besonders auf. Bei je mehr jüngeren Leuten, die ja doch das Leben vor sich haben, und das Leben eigentlich bejahen, scheint es so, als ob sie schon jetzt keinen Ausweg mehr sehen im Leben. Jeder der jungen Autoren hat doch eine Perspektive vor sich, die mag im Einzelfall nicht so sein, wie er sie wünscht, aber das ist ja überall so, dass man mit seiner Perspektive nicht immer zurecht kommt. Aber davon

leiten sie nun eine Gesamtheit ihres Eindrucks ab. Ich habe z. B. die Dorfproblematik den Verfall der Dorfgemeinschaft, die sich hier durchaus länger erhalten hat als bei uns. Das Ganze wird unter einem traurigen Auge gesehen; Na ja, es gibt nichts anderes dafür.

Ich bezweifle, dass das so dargestellt wird...

Ich habe zumindest diesen Eindruck aus den vorgetragenen Texten.

Dr. WIELAND LEHMANN, geb. '39 in Woldenberg, Studium der Germanistik in Halle 1960-64, Lehrer in Eisenhüttenstadt, 3 Jahre in Bulgarien (1972-75), Aspirant an der pädagogischen Hochschule in Pottsdam, Promotion zu einem Thema der Gegenwartsliteratur der DDR für jugendliche Leser.

ten. Ich glaube natürlich, dass viele im Arbeitsstadium sind. Aber die Aussprachen im Literaturkreis sind keine Diskussionen, wie man sich sie wünschen sollte. Vieles wird einfach behauptet und bleibt dann erst mal stehen. Der Autor, der Vortragende, nimmt sich dann heraus, was ihm nützlich erscheint, und was er nicht gebrauchen kann, wirft er weg. Es sind sicher auch bemerkenswerte Gedankengänge darunter, die wert sind, weitergeführt zu werden. Und es erscheint ja immer wieder etwas von hier in den Zeitungen und Zeitschriften. Ich glaube schon, dass der Guttenbrunn-Kreis bahnbrechend ist für die Förderung literarischer Versuche.

Sie kennen banatdeutsche Autoren. Welche würden Sie da nennen oder hervorheben?

Hervorheben möchte ich keinen, weil das dann eine Wertung wäre. Es gibt sicher fortgeschrittene Autoren, und es gibt auch Autoren, die noch in einem anfängerischen Stadium sind. Ich glaube z. B., dass Herta Müller ein grosses Erzähl-talent hat und sie bemüht sich, mit der Vergangenheit im Verhältnis zu ihren Eltern fertig zu werden. Das ist eine sehr wesentliche Sache. Es gibt junge Lyriker, die Bände vorgelegt haben wie etwa Schleich oder Samson. Es gibt Lyriker, die in Anthologien erschienen sind. Es gibt erfahrene Leute, wie Berwanger, die eigenartigerweise — er ist eben älter — die Sache etwas optimistischer sehen. Es gibt ältere Leute, wie etwa Schwarz, die dem Traditionellen verhaftet sind. Das ist also ganz unterschiedlich.

Die Literatur eines jeden Landes wird vor den sozial-politischen Umständen bedingt. Könnte man die rumäniendeutsche Literatur in den Rahmen einer deutschen Literatur einordnen? Oder überhaupt: Können wir noch von einer deutschen Literatur sprechen?

Ich würde sagen, es gibt eine deutschsprachige Literatur und ich würde von deutschsprachiger Literatur nur insgesamt reden. Zur deutschen Literatur gehört z. B. auch Grillparzer. Er ist aber Österreicher. Es würde also niemand auf die Idee kommen, österreichische Literatur einfach als deutsche Literatur zu bezeichnen. Wir machen da bestimmte Unterschiede: die Literatur Österreichs, der Schweiz, der BRD, der DDR u. a. deutschsprachige Literaturen, also der Deutschen, die in anderen Ländern leben. Wir haben es nunmal mit bestimmten Gegebenheiten zu tun, die sich historisch herausgebildet haben und wir können davor etwa nicht die Augen zudrücken. Wenn wir heute von Anna Seghers sprechen, dann sprechen wir nicht von einer deutschen Autorin, sondern von einer Autorin der DDR, weil sie in diesem Staat lebt, weil ihr Schaffen mit diesem Staat verbunden ist, weil sie die Literatur dieses Staates befördert hat und weil sich die Literatur dieses Staates unter ganz anderen Bedingungen entwickelt hat als z. B. in der BRD, wo die Schriftsteller nach wie vor in einer Opposition zum Staat stehen. Deshalb: deutschsprachige Schriftsteller der DDR, der BRD und deutschsprachige Schriftsteller Rumäniens.

Wir danken Ihnen für das Gespräch.

Helmuth Frauendorfer

UWE KOLBE*

Schöpfungsgeschichte

mit Weib

Stehend verschlungen ineinander wir vorm Klo die halbe Treppe tiefer ich teil dir grade mit ich müsse jetzt dichten aber gleich du zitterst Mädchen — darf nicht sein ich muss schreiben mein Gedicht den Auftrag an mich selbst erfüllen der Kopf wird mir ganz klar davon dass ich es sag — so wird er klar dafür mir fallen Margueriten ein zu dem was eben ich schreiben wollte wie ein Gedicht oder zwei ich war mir eben noch bewusst der Sache einer schön bewussten

eines Gegenstands aber du dekadentes — wie alle Weiber im Einfluss auf uns ja uns es sind — Weib na was wär mit der Schöpfung wenn Gott gestanden hätt wie ich vorm Klo so eng verknäult mit einem schönen Weib was wär mit der Schöpfung nun der kosmischen Marguerite sie wär wie dies Gedicht in dem sie ist und ist sie denn nicht so?

* Uwe Kolbe, geb. 1957, lebt in Berlin. Abitur, Theatermaler, Armee dienst, Transportarbeiter, Lagerverwalter. (Aus: Uwe Kolbe, Hineingeboren, Aufbau-Verlag, 1980.)

KATHRIN SCHMIDT*

Erinnern

Die sich da in den Sand legten, der Mann und die Frau, die sich die Kleider fortnahmen, um einander zu kennen, die hab ich geliebt. Sie nutzten die Sprache wie ich, doch ich hab sie nicht immer verstanden. Sie lagen sich leise im Sinn. Der war ihnen weit. Er reichte vom Nabel des andern bis hin zum Nabel der Welt. Ich bin ihnen oft begegnet, ich weiss, was sie trugen und wie diese Frau sich schminkte. Wie sie die Tasse hielt mit dem heissen Kaffee. Und ihn seh ich spielen mit allerlei Söhnen und Töchtern, denn Kinder waren ihm nah. Er stellte ihnen nicht nach und wusste doch immer, womit sie sich trugen und was ihnen fehlt oder nicht. Eines Tages stieg ihnen etwas ins Haar. Ich hielt es für alternendes Grau und behielt damit recht. Was zwischen ihnen wuchs, warfen sie über die Menschen. So waren sie gut. Die sich da in den Sand legten, mein Vater und meine Mutter.

* Kathrin Schmidt, geb. 1958, Studentin der Sozialpsychologie. (Aus: Poesiealbum. Sonderheft, Poetenseminar 1979, Verlag Neues Leben, Berlin 1980.)

Und doch keine Sonntagsidylle

Das Plakat versprach die Story einer Sängerin. Doch mit Solo Sunny, einem Streifen, der im Berliner DEFA-Filmstudio von Konrad Wolf und Wolfgang Kohlhaase hergestellt wurde, wird ein sehr akutes und bedenkenswertes Jugendproblem unserer Zeit auf die Leinwand gebracht. Es ist der Wunsch, sein eigenes Leben zu leben, der Versuch, seine eigene Persönlichkeit zu wahren, ganz gleich, ob man den konservativen Forderungen „lieber“ Mitmenschen entspricht oder nicht. Gleichzeitig ist es auch die Suche nach einem festen Ziel, das aber einer „soliden bürgerlichen Stellung“ entgegengesetzt ist. Sehr gelungen verdeutlicht wird dies durch die Anfangsszenen des Films: Hinterhöfe, Tauben, malte Scheiben... und später durch den immer wieder vor die Kamera gebrachten „Taximann“ Harri. Sunnys (oder Ingrid Sommers)

freie, ungezwungene Art wird weder von ihren guten, noch von ihren weniger guten Bekannten verstanden.

Mit Ralph, dem Diplomphilosophen, scheint Sunny ein Ziel erreicht und in ihm einen Halt gefunden zu haben: „Ich glaub, ich

FILM FÜR STUDENTEN

muss wissen, dass mich jemand braucht“, doch ist dieses Verhältnis eine Illusion. Bei Ralph, der über „Gesellschaft und Tod“ meditiert, aber dessen „Füsse so zufrieden aussehen“, kann Sunny nicht bleiben.

Diese erneute Enttäuschung, nachdem sie auch aus der Band entfernt worden war, treibt Sunny zu einem Selbstmordversuch. Nach ihrer Genesung bemüht sie sich, wieder in das Betriebsleben zurückzufinden, und der Film endet mit einer Sze-

ne, in der sie sich entschliesst, den „Taximann“, Harri, anzurufen. Durch das Bild des fahrenden Wagens auf der Landstrasse, mit dem der Film in unseren Kinos schliesst, bleibt das Ende der Story gewissermassen offen, aber dennoch sehr beschränkt. Sunny hat Harri angerufen; also ist sie bereit, sich in bürgerliche Überreste innerhalb einer sozialistischen Gesellschaft einzugliedern — eine Gemeinschaft, deren grösstes Vergnügen darin besteht, im Hof zu klatschen, oder sich an einem feuchtfrohlischen Abend mit „Waldeslust“ zu amüsieren — ein Finale das, so zurechtgestutzt, wie wir es zu sehen bekommen, der ganzen Ideologie des Streifens zuwiderläuft.

Eine Wertschätzung der Hauptdarstellerin Renate Krössner erübrigt sich, da sie 1980 in Berlin den „Goldenen Bären“ für die beste weibliche Rolle erhalten hat. Sie wird erfolgreich von Alexander Lang und Dieter Montag sekundiert.

Renate Klein

Dan Emilian Roșca

Oceane ocheane ocazii

Subtilitățile poeziei

Cartea lui Dan Emilian Roșca (*Oceane, ocheane, ocazii*, Ed. Litera, 1980) este produsul unor rafinamente delicate pe care bine le-a fixat Șerban Foarță în meșteșugita „contrapagină” care deschide volumul. Poezia lui Roșca este, într-adevăr, una de o tendință, așa cum s-a spus, suprarealistă. Câteva constante specifice poeziei lui „dero” ne îndrituie să o plasăm într-o astfel de ilustră și zbuciumată descendență. Una ar fi legat de stricta manipulare a imaginilor poetice, alăturată cu scopul relaționării antinomic-șocante în tradiția avangardistă: veri rustice iluminate de zvircolirea ornicului în recipientul cu sodă caustică, jocul bizar al oglinzilor bintuite de vinturi și de somn, fișii de peisaje oricice cuprinse în imaginea extatică a paharului cu ceață purpurie, tărîmuri cu sonorități cristaline și fluturi mov, flori anaerobe, licorni hemofili, țări de quartz” aerul sfios al unei mânuși desprecheate, abundente vegetații cotropind camere desprinse din vremi interbelice. În unele locuri versurile stîrnesc ecouri întunecate, ivite parcă din coșmaruri măturisite șuierat printre dinți, ploua în dimineața aceea cu cenușă / eu mă îndreptam nehotărît spre Waterloo / deasupra lumii scîrția o ușă” (*Intimplare*); spaime bizare, nemotivate într’adins” apoi s-a făcut dimineață / un crab scîncea în capul meu / eram singur mi-era gura uscată / dar de ce tocmai eu / dar de ce tocmai eu (*Paradisul trucat*).

Un timbru aparte dobîndesc poeziile prin frecvențarea unor nume exotice (și acestea, de fapt, habitudinii suprarealiste): „movul privirii tale mi-a ajuns la os / Veronique frumoasă ca ultima zi din viața unui poet / Veronique cu parfum de tipografie părăsită” (*Alb pe alb*). În aceeași bună tradiție avangardistă, Roșca populează poezia cu marchizi și quadrigi, cu păsări archaeopteryx, cu nostalgia camerei anilor / 20 în care doarme ori un kangur, ori o „insectă carmin”, ori este martora rătăcirilor fără țintă ale unor doamne și domnițe cu nume din panoplia secolului trecut: regina sylvabel „girafe negre pasc trifoiul lunii / armurile se-neacă-n hidromel / o piclă-nmiresmată se așează / pe umerii reginei sylvabel” (*Zestrea mea de ceață*); morella „cu pleoape-ți jilave morella / mă acoperi / și iar voi fi corabie în somnul tău albastru” (*Morella*); ori cu inserții livrești și ele exotice, savante, rar circulate „karina e o cîmpie foarte frumoasă / iarba îmi ajunge pînă la briu / trece prin mine / o jumătate din thomas de quincey” (*Karina*); „e frig / șarpele casei se-ntoarce în ou / mă doare paracelsus / mă doare edgar poe” (*Morella*). Reușitele adevărate le regăsim însă în poeziile care se sustrag oricărui ambiții programatice, conturînd un univers aristocratic, foșnind în mătăsuriile unor elegante politicien reținute: „deschid dulăpul dar / în locul statuetei de sticlă găseșc un porumbel mort / în momentul acela / intră veronique / în mina dreaptă ține / un pahar cu ceai / singeriu, nu-mi spune / nimic după ce bea pînă / la jumătate pune paharul / pe masă scoate / din stradă se aude o voce: numai pe tine te am / în lumea aceasta / continui să privesc porumbelul mort” (*Depart de eleusis*).

În ansamblu cartea are o personalitate neostentativă, regizată cu grijă. Efectele poetice sînt urmărite pînă în detaliu cu toate că uneori se pot găsi versuri încă inabile, distonante, fără să spargă însă tonusul și atmosfera fundamentală a volumului. Ar mai trebui menționat că maniera suprarealistă este survolată și retopită în cele câteva poezii de foarte bună marcă ale cărții — poeme în care agresivitatea șocantă cu cu orice preț a maeștrilor cărții este consistent tranșată în favoarea „temperării” în ton și viziune care dau poemelor aerul unor adnotări meditative, cu vagi sonorități minulesciene (reproiectate însă modern), împlinite distant și politicos. Alte poeme par adevărate reverențe adresate unei lumi din vremea lui Proust — o lume urmărită cu ardoare (stăpînită) a reveriilor mateine.

Toate aceste calități subtile ale cărții ne îndreptătesc să considerăm debutul editorial al lui Dan Emilian Roșca sub incidența unor zodii de bun augur.

DANIEL VIGHI

LECTURI

Critică teatrală și umor involuntar

Deși bine reprezentată în variantele sale „practice”, activitatea de teorie teatrală pare să sufere la noi de o seamă de neajunsuri determinate, în mare măsură, de specializarea tot mai pregnantă a unei structuri literare deținînd un rol aparte între creațiile spiritului. Cu toate că există cîțiva cronicari de teatru care susțin cu fervoare rubrici de specialitate în diverse reviste, se constată într-un grad destul de redus un real apetit din partea lor pentru problemele teoretice ale teatrului. Nu se poate, în nici un fel, trece peste activitatea acestor critici, cum nu se poate nici să nu ne întrebăm care ar fi motivele pentru care puțini dintre ei sînt dispuși să treacă bariera folioletoistică, în tabăra teoreticienilor și a exegeților teatrali (și ne gândim acum, în primul rînd la grupul format în jurul profesorului Solomon Marcus) să se ocupe de ceea ce s-ar putea numi teoria actuală a teatrului.

În quasi-penuria de lucrări teoretice consacrate problemelor actuale ale teatrului, am dat peste cartea lui George Genoiu, cunoscut îndeosebi ca și cronicar de teatru la revista „Ateneu”. Ne-a atras atenția îndeosebi prima secțiune a cărții, intitulată, promițător, „Gînduri despre teatru”, ce ne indica o ruptură în barajul refuzului cronicarului de teatru de a se cantona în zona adevărilor mai abstracte despre teatru. Dezamăgirea! De la primele pagini am fost obligați să suportăm un amestec, nu prea inspirat nici ca experiment compozițional măcar, de banalități și erori. Singurele considerații care mai pot fi luate în seamă (sîntem doar în 1980, și s-au scris, de la Brecht, Esslin, Artaud la Marcus, Miha, Dinu, Kott etc. lucruri esențiale despre arta teatrală!) sînt cele asupra „zonelor de laborator ale creatorului de literatură dramatică”. Ele sînt însă imediat sufocante de materia stufoasă și anostă a părerilor, dacă nu discutabile, cel puțin intrate în circuitul compromis al locurilor comune: „O piesă de teatru ca să poată fi urmărită trebuie să însușeze stări de suspensie, să deschidă supapele curiozității... Încă de la începuturile sale, teatrul și-a imaginat existența eroilor din tragediile antice în așteptarea destinului... Așteptarea este o stare de tensiune, de incertitudine și speranță, de neliniște și echivoc, de tatonare și dezvăluire a unor sentimente și atitudini. În așteptare, personajele se suspectează reciproc, se dezvăluie și se divulgă, se protejează sau se distrug” (p. 7). Autorul are dreptate, dar această încercare de „tipologizare” este, vai!, atît de departe de cele „două sute de mii de situații dramatice” ale lui Souriau.

Discuțînd cîteva procedee ale tehnicii (și teoriei?) teatrală, George Genoiu se oprește asupra așteptării banului și obiectului defect. De ce oare acestea? Și de ce doar acestea? Poate pentru a sublinia, încă o dată, că este vorba doar despre cîteva... Incurcate sînt căile criticii teatrală... Trecînd însă peste flagranta încălcare a criteriilor, demascatoarele ale unei gîndiri cît se poate de... teatrală (și urmîrind, în consecință, efecte al căror sens ne scapă momentan...), ce ne facem cu maxime și cugetări de genul: „Astfel, banul devine factorul motor (s.n.) al acțiunii, el dinamitează și stimulează reacții, dezvăluind caractere și mentalități, moravuri și comportamente, sisteme sociale și politice” (p. 8); sau: „În gene-

ral, obiectul delict sau de șoc este motivat de către dramaturg, iar interpretul și regizorul au toată grija ca el să fie bine jucat și susținut în momentul sau scena respectivă” (p. 9), „gînduri” ce nu depășesc stadiul platitudinii perfecte? Autorul a dovedit însă un lucru: că a scrie despre teatru ignorînd cu desăvîrșire, cu o seninătate care ne pune pe gînduri, achizițiile, de exemplu, ale teoriei sau semioticii teatrală, ne aduce în situația de a ne baricada într-un exclusivism ce răneste inuși bunul simț. Că sîntem de acord sau nu cu principiile ce stau la baza discursului semiotic (și, aflăm dintr-un recent interviu din *Cronica*, George Genoiu este un adept al criticii semiotice!) este o altă fațetă a problemei. Dar a scrie într-o carte, astăzi: „...Caragiale s-a dovedit nu numai un teoretician al dramei, dar și un virtuoz al comediei pe care a înscris-o în nemurire. Ce-a putut el face cu... o scrisoare pierdută!”, fie și despre teatrul de toate zilele” înseamnă nu doar a face tabula rasa din unele faze avansate ale teoriei teatrală, dar și o implicăta descalificare din punct de vedere intelectual.

Senzația de însălat e dată și de cea de-a doua secțiune a cărții, o culegere de cronici și folioletoane teatrală asupra unor spectacole din ultimii ani la cîteva teatre din țară. Dacă la nivel de ansamblu ele nu conving, luate separat, înflinim și lucruri de bun simț, judecări de valoare în general corect argumentate și convingătoare.

Supără, poate mai mult decît formulările greoaie, demodate, ale lui G.G., considerațiile sale referitoare la stadiul actual al cercetării teatrală la noi. Astfel, în opinia sa, teoria și tehnica dramaturgiei ar fi, în ultima perioadă, ca și ignorate de critica literară. Lucru parțial adevărat, dar compensat, așa cum spuneam și la începutul acestor rînduri, de o serie de cercetători ai fenomenului teatral. Și, susține G.G., problema asupra unor „modalități sau semne care potenează acțiunea propriu-zisă, conflictul sau caracterul” nu s-ar afla între preocupările celor care studiază fenomenul dramatic. Ne permitem, în această ordine de idei, să-i amintim autorului doar cîteva din lucrările apărute în ultimii ani referitoare la domeniul în care G.G. pare să-și revendice titlul de proto-cronist absolut: excelenta analiză a lui Mircea Malița la *O scrisoare pierdută*, majoritatea studiilor din vremea din urmă ale lui Solomon Marcus, cărțile (*Teatru și mit*, *Dramatis personae*) ale Mariei Vodă-Căpușan, *Spectacol interior* al lui Ion Vartic, contribuțiile unor cercetători ca Mihael Dinu, Arié Grünberg-Matache, Pia Teodorescu-Brînzeu, Iolanda Lalu etc., sau întregul număr 3/4 din 1977 al revistei olandeze *Poetics*, realizat, tocmai pe coordonatele acestea „inexistente”, cu contribuția exclusivă a cercetătorilor români.

În încheiere, răspunzîndu-i, indirect, acestui critic ce se prevaleară, la un moment dat, de prerogativele unei instituții, ne simțim datorii să-i atragem (respectuos) atenția că este o instituție care lucrează în pierdere. Teatrul de toate zilele este o carte ce nu folosește nimănui. Ea își deservește în primul rînd „instituția” care o patronează.

MIRCEA MIHAIES

George Genoiu, *Teatrul de toate zilele*, Ed. Junimea, 1980.

ACCENTE

JOCUL VIETII ȘI AL MORȚII ÎN

DEȘERTUL DE CENUȘĂ

(Horia Lovinescu)

(Urmare din pag. a 7-a)

„Naționalul” craiovean s-a prezentat la Timișoara total depășit de „partitura” pe care și-a propus s-o prezinte publicului timișorean și juriului festivalului. Astfel că piesa lui Horia Lovinescu, de cea mai bună calitate, a ajuns să se devalorizeze, pierzîndu-și prin ideile artistice neinspirate multe din veleitățile estetice și filozofice cu care a fost investită. Regizorul Mircea Cornișteanu s-a dovedit neinspirat, trădînd, printr-o abordare simplistă, intenționalitățile autorului. Căzînd în „pasa neagră” pe care a impus-o regia, decorul (V. Penișoară) și costumele (Ovidiu Prescărceanu) au „încercat” să dezbrace piesa de toate simbolurile ei, oferindu-le actorilor „prilejul” de a evolua în partituri care sunau strident. Nu mai departe decît evoluția Mirelei Cioabă în rolul Anei. Avînd de construit un personaj echilibrat (Abel), detașat, fără fluctuații afective, trăind în propria gravitație, Valeriu Dogaru s-a arătat vădit dezarmat în fața tuturor accentelor teatrului, ne-reușind să le intuiească. Pe acest fond, eforturile lui Tudor Gheorghie (Cain) de a crea un personaj-contrast, pătruns de microbul răului și al degradării morale, s-au dovedit, credem, zadarnice și inefficiente.

ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT

(Ion Băieșu)

Teatrul de stat din Petroșani a venit la Timișoara fără intenția de a da o lecție de teatru. Echipa condusă de Florin Fătuțescu, regizor de mare vocație, s-a prezentat, însă, în festival ca un adevărat „profesor” care predă elevilor săi, spectatori și specialiști, o lecție intitulată „talent și inteligență scenică”. Căci Paulina Codreanu, Florin Plaur, Șerban Ionescu, Miruna Gheșu, Avram Birău, Mihael Cița au intuit întrutotul ideile regizorale ale lui Florin Fătuțescu mișcîndu-se prin scenografia semnată de Elena Buzdugan, dezinvolt și cucerind sufragile unanime ale publicului (materializate în repetate aplauze) și ale juriului (concretizate în premiile I ocupate de cei menționați anterior).

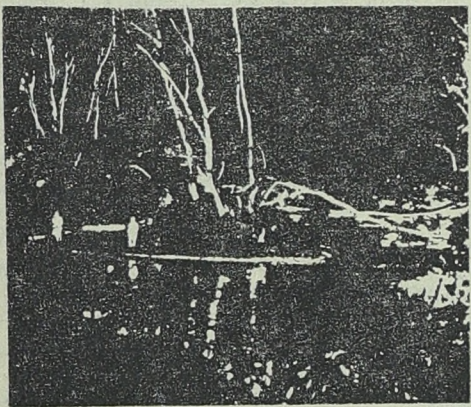
Textul, un superb colaj de parabole, elemente de teatru absurd, pasaje (fals) comice, alegorii, aforisme, etc. Din spațiile sale albe (ingenios figurate de actori), transpar ecurile frustrărilor, ale compromisurilor, ale proceselor de conștiință impuse. Aluzii ale a realitate social-politică nu întotdeauna integră, nu vulgarizează ci se păstrează în limite pertinente. Demascînd pericolul denitizării unor spații esențiale ale socialului, în absența cărora individul, prin conștiința sa, devine irevocabil „imponderabil”, Băieșu condamnă fățiș dogmatismul și pasibilitatea iresponsabilă cu care poate fi tolerat.

A merge pe muchie de cuțit cu profesionalism nu înseamnă un risc grațuit ci înseamnă, mai ales, o lucrută evaluare a valorii de sine. Lucru care reușește teatrului petroșenean de minune. De minunea spectatorilor, evident...

MARIUS MORARIU

Icar sau lupta împotriva exaltării *

La cererea lui Minos, regele Cretei, Dedal, tatăl lui Icar, a construit Labirintul pentru a închide acolo un monstru cunoscut sub numele de Minotaur. În această povestire mitică se îmbină elemente istorice cu cele mitice. Până în zilele noastre se poate vedea în Creta un edificiu numit „labirint”. Minos și Dedal par să fi fost personaje istorice, unul rămas legendar pentru înțelepciunea sa, celălalt pentru ingeniozitatea și șiretenia sa. În schimb, Minotaurul, această creatură,

jumătate om, jumătate taur este o ființă fabuloasă. Străvechea sa semnificație simbolică împrumută sensuri ascunse întregului spisode mitic, atât Labirintului cât și personajelor istorice: Minos, Dedal, Icar. Dealtfel, chiar această semnificație simbolică grefată pe faptele istoriei i-a salvat de uitarea în care sînt îngropate atîtea alte întîmplări din vremuri de demult. Conform povestirii mitice, Minos închisese pe Dedal în Labirint ca să-i pedepsească trădarea. Dedal conspirase, într-adevăr, împotriva lui Minos ajutîndu-l pe Poseidon să o seducă pe Pasife, soția lui Minos. Din această unire a supranaturalului cu omeneșul se naște un monstru cunoscut în tradiția mitică sub numele de Minotaur.

Istoria lui Minos și a Minotaurului conține, așa cum s-a văzut, multe fapte ilogice și personaje ireale suficiente ca să îngreuneze dezlegarea semnificațiilor subiacente ale mitului. Istoria prăbușirii lui Dedal și Icar este doar un episod în povestea lui Minos dar care conține simboluri și expresii aparent absurde a căror semnificație psihologică se poate relativ ușor ilumina.

Mitul povestește că Dedal, om ingenios, voind să fugă din Labirint, construise pentru el și fiul său, o pereche de aripi. Acestea sînt însă din ceară. Iată din nou un fapt ireal și ilogic. Nimeni nu va crede vreodată că se poate zbura cu ajutorul unor aripi din ceară atașate în mod artificial la umeri. Acesta este un fapt mitic. Ce semnifică el?

Dacă aripile construite de Dedal au valoarea unui simbol, constructorul, el însuși dobîndește semnificații simbolice. După principiul acestei analogii semnificația ascunsă a simbolului trebuie să aibă un raport cu o funcție psihică. Și Dedal, simbol al ingeniozității umane reprezintă, într-un fel fundamental, intelectul uman. Dedal ar fi așadar simbolul intelectului?

Unii pretind că intelectul în ciuda întregii sale ingeniozități n-ar ști să construiască decît „aripi artificiale”; că întreaga tehnică modernă nu este decît un obstacol pe calea către zonele superioare ale vieții. O astfel de sumară condamnare a intelectului rămîne însă o opinie individuală și contestabilă, înaptă să servească explicării vreunui mit. Ea conține un lucru demn să fie reținut și care vizează nivelul degradat al intelectului manifestat în abuzul invențiilor tehnice. Ar trebui să examinăm dacă miturile pot să facă distincție între forma degradată și cea sacră a intelectului.

Divinitatea care simbolizează în mitul grec intelectul este Hermes, aflat în ser-

viciul Spiritului simbolizat de către Zeus. Hermes este mesagerul lui Zeus, la fel cum intelectul este intermediarul între sufletul omului și sensibilitatea sa afectivă. Hermes are ca atribut simbolic sandalele înaripate, care semnifică forța de înălțare. Aceasta ar fi varianta a simbolului central (ascensiunea) al mitului dedalic. Se mai cade să subliniem că intelectul rămîne, în comparație cu sufletul, un mijloc ascensional imparțial și imperfect. Deși Hermes, divinitate olimpică, simbolizează intelectul în forma sa pură, apropiată de spiritual, acest fapt nu împiedică ca în semnificația sa să întîlnim aluzia la o formă mai puțin elevată, și chiar în mod expres utilitaristă; Hermes este divinitatea care patronează comerțul. În plus, în această încarnare olimpică a intelectului se găsesc reunite toate metamorfozările posibile ale acestei funcții a lucidității umane. Hermes posedînd chiar semnificația intelectului parvenit în calitate sa de protector al hoților. Mitul știe așadar foarte bine să discearnă între forma perversă a intelectului și cea pură condensîndu-le pe amîndouă într-un singur simbol.

Dedal, constructor de aripi artificiale pe care nu le poartă niciodată, trebuie să fie mai degrabă o configurare a intelectului pervertit dar și, în egală măsură, poate a celui sacru. Dedal nu este numai inventatorul aripilor de ceară ci și constructorul propriei sale închisori, Labirintul. Semnificația ascunsă a lui Dedal gravitează în jurul Labirintului în care orice om închis rătăcește fără speranță de ieșire. Ce simbol poate fi acesta, dacă nu cel al subconștientului? Dedal — constructorul — este așadar intelectul pervertit, gîndul afectiv orbit, care și-a pierdut luciditatea devenită imaginație exaltată închis în propria sa construcție, în subconștient.

Dacă Labirintul este simbolul subconștientului înseamnă că prizonierii săi (adică Dedal și fiul său) încearcă să scape de perversitatea a cărei cauză este Dedal, el însuși. Ambiția evadării intelectului din prizonieratul degradării sale tinde către haina purității sale originare, dar

mijlocul insuficient pe care îl folosește (aripile de ceară) lasă să se întrevadă că va eșua în tentativa sa. Mitul exprimă — s-ar spune — aceste două semnificații: dorința exaltată de înălțare și insuficiența mijloacelor folosite. În plus, invitînd pe fiul său să se servească de invenția (totuși insuficientă) a aripilor de ceară, Dedal îi dă un sfat cu totul rațional și care se referă tocmai la acele două pericole (degradarea și elevarea) pe care trebuie să le evite. El îl conjură pe Icar să nu rămînă în apropierea pămîntului dar și, mai ales, să evite ascensiunea prea îndrăznească, apropierea imprudentă și fatală de soare.

* Paul Diel, *Le symbolisme dans la mythologie grecque*, Ed. Payot, Paris 1966.

Traducere de LIA SECOȘAN VIGHI

Diego Velasquez și secolul său

Secolul al XVII-lea a constituit marele moment al picturii spaniole, o grandioasă renaștere hispanică, epoca în care artiștii penelului au izbăvit sensibilitatea națională de influența modelelor străine pornind pe drumul originalității. Deși într-un veac de decadentă economică și politică, cînd „monarhia” participa aproape pentru ultima oară la „marile înclăștări ale istoriei”, Spania acelor zile a dat lumii remarcabile personalități artistice. Amintirea lui Hernando de Herrera, supranumit și el divino, cel mai slăvit poet al Sevillei era încă puternică asupra iubitorilor de poezie, în timp ce Juan de Las Roelas, Francisco de Herrera și Francisco Pacheco deschideau calea mării generații plastice reprezentată de Velasquez, Juan Rizi, Zurbaran, Ribera și Alonso Cano, drum pe care vor păși mai apoi Murillo, Mazo și Pedro de Moya.

Diego de Silva Velasquez „este pictorul care, a înțeles ca nimeni altul ființa spaniolă, făurindu-i, totodată, formele și limbajul corespunzător spiritului popular” — afirmă Carl Justi. Jose Ortega y Gasset vede în Velasquez un caz paradoxal de mare pictor care nu și-a dorit să fie pictor ci a nutrit să devină nobil la curtea lui Filip al IV-lea. Numit mai întîi pictor al regelui, Velasquez străbate o lungă ascensiune, monarhul numindu-l cavaler al ordinului Santiago, abia după ce pictorul a slujit 35 de ani. Analizînd creația pictorului spaniol, Carl Justi descrie cu minuțiozitate și contextul social-politic căci „mai înainte de a fi ființe psihice, sîntem ființe sociale”, accentul fiind pus pe o cită mai precisă descifrare și consemnare a vieții de la curte, loc pe care Velasquez nu l-a părăsit decît de două ori, călătorind în Italia. Întîlnirea cu maestrul italian însă nu i-a „ajustat” maniera de a picta, spaniolul continuîndu-și drumul jalonat la început de învățătura lui Herrera cel bătrîn și de Pacheco, cel din urmă devenindu-i și socru. Cartea lui Carl Justi e mai mult decît simplă biografie a unui pictor, e un emoționant document de artă și viață spaniolă, cit și analiza fină și erudită a uneia din marile sale personalități artistice.

Sfîtuindu-l pe Murillo, Velasquez apreciază că miracolul picturii stă în relief, plămînuirile sale nefiînd decît umbre colorate, deși într-o perioadă critică de artă a numit pictura sa plană, lipsită de preocuparea de a reproduce volumul „plin, tablourile sale transformîndu-se mai degrabă într-o scobitură, fiecare element al său gîsindu-și loc în adîncime. Analizînd seria portretelor făcute familiilor regale, cit și diverselor personalități ale curții, Carl Justi remarca liniile prelungi ale portretelor, ample, dînd personajelor o siluetă caracteristică. Dar el pictează nu numai masca modelului, ci îi transpune pe pînză și întreaga sa bogăție sufletească. Personajele și lucrurile înconjurătoare par să „șișnească” în ambianța indiferentă la bine și la rău, misterioasă, ce este existența. Pictor de tablouri ecvestre, Velasquez face ca peisajele „să acompanieze personajul asemenea unei muzici de scenă; dacă le înălțăm cu gîndul tabloului scade, poemul se transformă în proză”.

DORIN MURARIU

Nu știu de cite ori se poate înconjura Casa de cultură a studenților din Timișoara cu pelicula consumată în cei 20 de ani de existență ai cineclubului „Gaudemus”.

Nu știu exact nici lista premiilor cucerite de producțiile cinematografice la confruntările naționale...

Nu știu cite nopți s-au derulat în camera întunecoasă a cineclubului...

Nu știu și nici nu mi-am propus să știu. Căci a vorbi despre 20 de ani de existență a unui act de cultură, de cea mai bună calitate, înseamnă nu cifre ci oameni, idei, fapte îndrăznețe.

Oameni care să aducă cu ei muncă, trudnică muncă, căutări și ezitări, scrișnete și zîmbete, vis și renunțare, entuziasm și ambiție, prietenie. Oameni care să „ardă” pentru gîndurile lor, să lumineze pinza magică pe care să redea o frîntură din gîndurile și faptele celor din jur.

Idei, nu odată venite după nopți de încordare, idei salvînd totdeauna lipsa de echipamente și tehnici ultramoderne, idei care să cucerească publicul oricînd gata să tresalte la certitudinea că lingă el, și pentru el, cineva gindește atent privind la lumea inocnșturătoare și dincolo de ea...

... Și faptele, concretizate în filme. Filme care nu sînt mute, filme care vorbesc și-și deapănă istoria devenirii lor cu fiecare metru de peliculă.

Și poate că doar atunci cînd vom înțelege ce înseamnă acești ani, vom pricepe de ce trebuie să purtăm în noi fiecare clipă a trecutului.

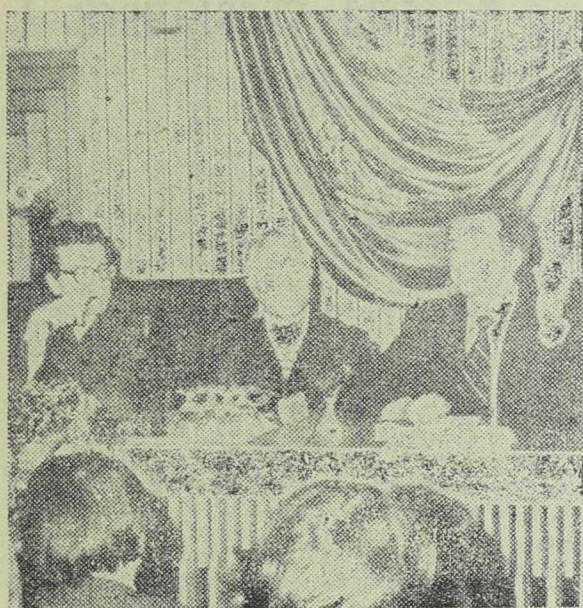
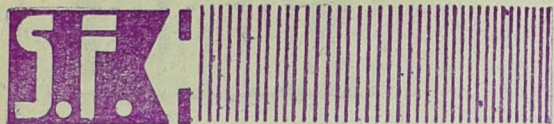
Ori manifestarea de duminică s-a vrut chiar un nou prilej de a mai bea din izvorul nesecat al creației, de a mai sedimenta în noi, amintiri, gînduri, idei pentru viitor. De a arăta că arta cinematografică, ca și alte forme de manifestare a spiritului uman, este viabilă doar prin oameni și pentru oameni. Iar oamenii cineclubului „Gaudemus” sînt garanția unei existențe la înalte cote artistice.

G. C.

Recent, la Universitatea din Timișoara a avut loc aniversarea profesorului, pedagogului și omului de știință VICTOR TIRCOVICU. Participanții la acest eveniment — reprezentanți ai unor centre de învățămînt din Timișoara, Arad, Lugoj, Caransebeș — au omagiat activitatea eminentei personalități. Vorbitorii au subliniat importanța deosebită a cercetărilor profesorului Tircovnicu în studiul pedagogiei, a istoriei învățămîntului românesc și, în special, al celui din Banat. Din luările de cuvînt a reieșit cu claritate faptul de necontestat că opera sa pedagogică îl situează pe distinsul om de știință la nivelul celor mai de seamă realizări în acest domeniu al învățămîntului din țară și din străinătate. Răspunzînd cuvîntelor pline de căldură și recunoștință a celor prezenți la această sîrbătoare, profesorul Tircovnicu a scos în evidență importanța umanismului necesar — înainte de multe altele — oricărui pedagog, a cărui delicată misiune este de a plămădi personalități. La cei 70 de ani ai săi, Victor Tircovnicu este un om în plină activitate creatoare. Alăturîndu-ne celorlalți, îi urăm și noi mulți ani și aceeași putere de creație.

C. B.

PREMIILE ȘI MENȚIUNILE ACORDATE LA CEA DE-A X-A CONSĂTĂRIE NAȚIONALĂ A CENACLURILOR DE ANTICIPAȚIE

S.f.-ul — puls al epocii?

MARIUS MORARIU (redactor „Forum studentesc”): Inițiind această masă rotundă, cu prilejul celei de-a X-a Consfățiri naționale de literatură și artă științifico-fantastică, nu intenționăm să emitem „rețetă” pentru „indoctrinarea” autorilor de literatură s.f., ci doar o introspecțiune, cit de cit competentă și riguroasă, a raporturilor optime dintre elementele de literatură și cele de știință, estetic amalgamate în crezul s.f.-ului.

ALEXANDRU MIRONOV (redactor „Știință și tehnică”, autor de literatură s.f.): Practic există două părți ale literaturii s.f.: prima, care are puțină tangență cu știința, unde se urmărește stilul frumos, curgător, și a doua, care-și dă ideea de știință, încearcă să amplifice, să deschidă noi căi. Ne-a izbit astăzi de o experiență care ne pune în fața unei situații cam noi, cel puțin aici; experiența cu „apa vie” depășește nu numai s.f.-ul dar chiar și basmul, e cu totul și cu totul dincolo de imaginație și sigur, cazul nu este singular, dacă noi ne întîlnim prima dată cu el, sînt alte țări în care cercetătorii sar mult peste imaginația autorului s.f. Aici apare necesitatea unei impulsivități a literaturii s.f.; și nu ne cramponăm de ideile mărunte cu care se fac povestioare.

VLADIMIR COLIN (scriitor): Aș aduce unele corective la cele spuse de Mironov; nu cred că problema se poate pune în astfel de termeni, că imaginația scriitorilor se prezintă deficitar și trebuie impulsivizată. Scriitorii au o imaginație care nu are nevoie de nici un fel de cîrje sau propele. Rostul literaturii s.f. nu este acela de a anticipa teorii științifice (aceasta e doar o componentă a fenomenului anticipației literare). Scriitorii se preocupă de psihologia oamenilor, de reacțiile lor în împrejurări date, iar aceste împrejurări, în societatea contemporană, nu pot fi dissociate de intervenția tot mai energetică a științei și tehnicii în viața fiecăruia dintre noi. Un scriitor al zilelor noastre, un scriitor conștient, nu poate face abstracție de aceste elemente. Sigur că literatura de anticipație extrapolează, sigur că proiectează în viitor anumite fenomene decelabile astăzi, le amplifică, mergînd pînă la concluzii finale în scopuri literare, educative, pentru a descifra o eventuală evoluție pozitivă sau negativă, în funcție de aceste elemente care intervin în viața noastră, avertizînd, dacă e cazul, împotriva unor primejdii, sau militînd pentru o anumită dezvoltare.

Scriitorul trebuie să fie în curent cu ceea ce se întîmplă, intuiția lui, cultura lui, cunoștințele lui, trebuie să fie de așa natură încît să poată pricepe pulsul epocii, să poată să-și dea seama care sînt elementele cele mai interesante, mai susceptibile de a produce modificări în viața oamenilor și a fiecăruia dintre noi și de a analiza impactul acestei descoperiri tocmai asupra dezvoltării insului și a speciei.

IOAN EREMIA ALBESCU (redactor șef „Știință și tehnică”): Aș vrea să subliniez ideea colegului Colin: și eu cred că scriitorul nu poate să fie și nici nu e bine să fie un anticipator de știință, dar menirea lui, în principiu (și aș vrea să mă apropiez mai mult de scopul literaturii s.f. românești), este aceea de a face o atmosferă propice dezvoltării științei, cunoașterii și cercetării științifice. Trăim într-o epocă de industrializare intensă, mentalitatea noastră nu se răscoldează totdeauna schimbărilor de dinamică care se dezvoltă în revoluția științifică și tehnică, pe care o trăim și deseori ne izbim de barajul psihologic, de rezerva pe care o au chiar și oamenii de știință în legătură cu noul, noul care nu totdeauna este previzibil. Cred eu că unul din obiectivele fundamentale ale literaturii s.f. este de a sparge această barieră psihologică și de a impune o gîndire cit mai elastică.

JURIUL: Vladimir Colin, Florin Manolescu, Alexandru Mironov, Mircea Oprea, Deliu Petroiu, Mircea Șerbănescu.

Sectorul beletristică

Premiul pentru poezie: Dragoș Mondian (Iasi) — ciclul de versuri „Jurnal”.

Premiul pentru proză: Premiul I: Ionică Lucian (Timișoara): „Ziua confuză”; Premiul II: Leonard Oprea (Brașov): „Moartea unui Crimsingale” și „Exercițiu anormal”; Premiul III: George Ceaușu (Iasi): „Hesperia mai trimiteți o inimă”; Aurel Cărășel (Craiova): „Giocanda nu mai suride”; Voicu David (Timișoara): „Abia tangent”.

Mențiunea I: Răzvan Haritonovici (Iasi): „O zi la grădina zoologică”; Augustin Corneliu Giagim (Timișoara): „Planeta eternă”; Lucian Merișca (Iasi): „Viața ca o bicicletă”;

Mențiunea II: Lucian Petrescu (Timișoara): „Cameleonul”; F. Ieronim (Sibiu): „Sextakogaionul”; Paul Karim (Iasi): „Omul cel tăcut, inelul și fata blondă”;

Mențiunea III: Alexandru Ungureanu (București): „Mașina iluziilor”; Ovidiu Bufnilă (Galați): „Mașini în mișcare”; Dan Prușu (Iasi): „Cînd triumful va avea 180 grade”; Florin Romilă (București): „Transferul”.

Premiul pentru originalitate: Emilia Done (Iasi): „Regele alb, regina neagră”;

Premiul „Prima verba”: Nicoleta Elcu (Guranda, jud. Botoșani): povestirea „Tunelul fantastic”; Heti Guriuc (Guranda): poezia „Către Terra”;

Mențiune pentru teatru: Viorel Pantea (Oradea): „Mitul unui cer portocaliu”;

Premiile pentru eseu: Premiul I: Gh. Păun (București): „Matematica și literatura s.f.”; Premiul II: Dan Iordache (Sibiu): „Robert Merle, pledoarie pentru un om ineztrat cu rațiune”; Premiul III: Marius Morariu (Timișoara): „S.F.-ul, expresie a contradicției necesare”;

Mențiune: Doru Pruteanu (Iasi): „Două gînduri despre literatura s.f.”.

Premiul pentru cel mai bun fanzin: „Paradox '80”, supliment al revistei „Forum studentesc”;

Premiul pentru film: Josef Berwanger (Timișoara): „Călător în infinit” (montaj diaton);

Mențiune pentru desene animate: St. Copie (Reșița): „S.O.S. Terra”;

Premiul de popularitate: Viorel Marineasa (Timișoara); Mihai Ionescu (București); Sectorul arte plastice

Premiile pentru grafică: Premiul I: George Aaron (Iasi); Premiul II: Gabriel Manolescu (București); Premiul III: Grig Băjenaru (Iasi); Premiul III: Emil Bogos (Ploiești); Mențiune: Dan Merișca (Iasi);

Premiul pentru afiș: Valentin Vasilescu (Drobeta Turnu Severin);

Premiul pentru sculptură: Ion Ilica (Timișoara);

Premiul pentru benzi desenate: Viorel Pirligras (Craiova);

Premiile pentru colaj fotografic: Premiul I: Alexandru Pecican (Arad); Premiul II: Cornel Ionel (Galați); Mențiuni: Dan Iordache (Sibiu); Anica Turcu (Sibiu);

Premiul pentru originalitate: Silviu Genescu (Timișoara).

Dacă vrei, este un exercițiu pe care trebuie să-l ducem în permanentă, un exercițiu al gîndirii contra rutinei.

M. M.: Totuși, în contextul revoluției tehnico-științifice actuale, o revoluție de-a dreptul galopantă, nu ar trebui redimensionate aceste raporturi intrinsecce literaturii s.f. nu ar trebui ca scriitorul de literatură s.f. să-și asume un bagaj de cunoștințe științifice de bază?

ADRIAN ROGOZ (scriitor): Colegul Albescu ne-a schițat un fel de sinteză între cele două opinii, oarecum radicale, în această privință, prilejuită chiar de polaritatea termenului de „s.f.”. Cred că ambii colegi, Colin și Mironov, au dreptate, ei joacă un fel de rol eroid, dar și confortabil, situîndu-se într-unul din cei doi poli. Eu m-aș considera un fel de Ion Vodă cel Cumplit, sfîșiat de cele două cămîle ale polarității. Mă zbăteam ca un nebun să-mi satisfac îndatoririle de scriitor, însă, în același timp, mă plasam și în punctul de vedere al lui Mironov. Tocmai din această cauză, ca redactor, căutam să accentuez ideile științifice ale unei lucrări și, în același timp, îi chinuiam pe oameni și cu problemele stilului. Voi argumenta de ce și eu sînt foarte ferm pe această poziție de sinteză. Bineînțeles că în clipa în care literatura a ajuns la nivelul de astăzi, la sfîrșitul mileniului al II-lea, nu mai poate să se numească literatură orice biată îngăimare a unei acțiuni și, deci, cerințele noastre scriitoare sînt maxime, ceea ce presupune o investigare literară a tuturor metodelor tehnice de care trebuie să dispunem în această bătălie de impunere literară a cosmosului, care a scăpat pînă acum privirii obișnuite a scriitorilor, de la Ghilgameș pînă azi. Dimpotrivă, însă, din punctul de vedere al polului știință, asistăm la o mutație gnoseologică, culturală, ori, într-adevăr, această mutație nu putem s-o exprimăm cu niște mijloace „băbești”. Sînt de partea lui Colin cînd spune că imaginația noastră nu are limite, noi mereu vom fi înaintea nebulilor și a fenomenelor fantastice. Eu cred în funcția de generator de idei a scriitorului; un scriitor nu numai că trebuie să genereze niște idei, aș zice foarte apropiate de știință, dar mai mult — să implementeze aceste idei în viața societății. Noi abia acum am intrat în adevărata revoluție a ciberneticii, în generația microprocesoarelor; această robotizare a tehnicii va deveni o problemă de uz curent și va avea, într-adevăr, un impact social. Sînt absolut sigur că în secolul viitor va trebui să se țină seama, ca de un lucru elementar, de cele trei legi ale roboticii preconizate de Asimov. Foarte mulți scriitori mari de s.f. au fost oameni de știință: H.G. Wells (biolog), Efremov (paleontolog), Asimov etc. Această nu înseamnă însă că nu există destui titani ai s.f.-ului care să nu fie oameni de știință...

A. M.: Ray Bradbury, de exemplu...

A.R. Această specializare a scriitorului constituie mai mult o disciplină a inteligenței lui creatoare, s.f.-ul este mai mult decît un mijloc de a face literatură și de a promova ideea de futurologie — futurologie transformată în viață, însuflețită. Așa cum vîd eu, epistemologic, istoria științei ne arată că nu există ideea mare, că în arta s.f. marile „doctrine” științifice, chiar în clipa în care nu se dovedesc întru-totul exacte, au același statut al obiectului artistic.

FLORIN MANOLESCU (critic): Aș vrea să adaug și eu o dimensiune care ar trebui să existe în modelul pe care ne străduim să-l facem pentru o literatură s.f. bună, și anume: literaritatea. Sînt de acord că ceea ce se întîmplă în știință e extraordinar, dar să nu uităm că extraordinar este și ceea ce se întîmplă în literatură. Noi știm astăzi înfinit mai multe despre literatură decît acum 20-30 de ani. Eu cred că scriitorul de literatură s.f. este într-o postură foarte delicată, pentru că trebuie să aibă (dacă vorbim de modelele acestei gale) cel puțin o dublă competență, chiar dacă este greu de realizat un model. El trebuie să știe ce s-a întîmplat atît în literatură cît și în știință. Să luăm cazul lui Ray Bradbury: el este într-o situație specială, aducînd destul de puțin ca știință, dar foarte mult ca literatură; el știe să facă o povestire „cu ramă”, întîind noțiunile esențiale de „narațiune”, de „proză”. Comparîndu-l cu un scriitor care aduce ca știință foarte mult, dar prea puțin ca litera-

tură, Bradbury va fi în avantaj net. Să nu uităm că și scriitorul de literatură s.f. este, înainte de toate, scriitor.

M.M.: Adrian Rogoz a pomenit, în intervenția sa, termeni esențiali ca: „mutații psihologice”, „impact”, argumentîndu-i incitant. Vis-a-vis de acestea, creatorul de s.f. nu are cumva anumite responsabilități în plus față de un alt creator de literatură? Are el dreptul să menajeze bunul simț, mic burghez, pudicitatea rău înțeleasă, prin menținerea spiritului anticipativ în chingile conservatorismului? Nu ar trebui, prin bagajul de cunoștințe științifice, să violenteze repaosul celor ce se mulțumesc doar să supraviețuiască?

SERGIU LEVIN (cercetător științific principal): Ca om de laborator, cred că este perfect validată ideea tovarășului Colin în legătură cu lipsa necesității de a se da „pașaport” imaginației, din partea științei. Discuțiile au avut un caracter tehnicist accentuat. În al doilea rînd, ar trebui stabilit un raport între informație și imaginație (balanța tinînd-o „sfințit” talent). Vorbind despre acest model ideal și acceptînd ideea că scriitorul are un talent nativ și informații despre scriitură, fiind la curent cu exigențele literaturii contemporane, atunci nu avem un raport între cuceririle științei și imaginația sa, ci doar capacitatea sa de a transforma, conform concepției sale despre om, informația care există în diverse ipostaze. Am impresia, fără a fi tendentios, că există o timiditate în literatura noastră s.f. care nu dezbate curajos problemele sociale, de raport între colectivități, între individ și colectivitate, între contemporaneitate, trecut și viitor. Investigația sociologică, politică, a societății viitoare, timid configurată, globală în general, și fericită (ceea ce nu este deloc sigur) este cam slăbuțită. Frontiera între bine și rău, armonie și dezarmonie, va trece întotdeauna prin fiecare om, indiferent de tip de societate pleneră va fi aceea. Dacă e vorba de a adopta una din cele două cămîle ale deșertului, eu aș opta, mai degrabă, pentru cea a imaginației.

A.R.: Vreau să fac o mică paranteză: Colin e un mare „cochet”; noi nu știm, citîndu-l, cît de bine cunoaște, spre exemplu, arheologia...

ION HOBANA (scriitor, secretar al Uniunii Scriitorilor din R.S.R.): Pentru că nu se pune problema cîte elemente literare și cîte științifice există în s.f., întrebarea trebuie reformulată altfel: în literatura s.f., ce rol joacă elementele științei? Avem de-a face, deci, cu o literatură, care încearcă să extrapoleze influența progresului științifico-tehnic accelerat și care a căpătat această formă a unei revoluții, nu și prima (nu întîmplător s.f.-ul a apărut în cursul primei revoluții științifico-tehnice de la începutul secolului trecut — este o corelație pe care trebuie s-o facem). O literatură care încearcă să intuiască, să cerceteze în adîncime efectul acestui progres asupra individului și societății. Își păstrează caracterul esențial de literatură, întotdeauna situată într-o anumită societate, chiar cînd vorbește despre trecut sau viitor. Pentru a putea scrie cu adevărat despre anul 40.000 ar trebui să fim oameni ai anului 40.000! Încercăm ea, mergînd pe niște direcții pe care le intuim, de evoluție a societății, să ne imaginăm cum va fi în punctul terminus (pe care ni l-am ales noi!).

Ceea ce a spus tovarășul Albescu este extrem de important. Și eu cred că literatura s.f. are, după ce și-a îndeplinit celelalte sarcini, și numai în măsura în care și le-a îndeplinit, un rol foarte important în acclimatizarea cititorului, în obișnuința cu acest impact al revoluției științifico-tehnice în viața noastră. A nu vorbi despre el înseamnă a văduvi realitatea de o componentă a ei tot mai evidentă, mai esențială. Se face tot mai simțită divizarea artificială a preocupărilor umane din vechiul nostru sistem de învățămînt, între sistemul umanist și cel științific, de aceea există astăzi mulți care se întrebă dacă mai este nevoie de literatură și literați care neagă rolul științei. Așa cum Balzac se documenta, pentru a putea vorbi despre operațiile de bursă, care reprezentau un factor al realității și aveau un impact extraordinar asupra psihologiei personajelor lui, tot așa un scriitor de astăzi (nu numai de s.f.), care nu vorbește despre importanța științei în viața omului, abdică de la misiunea sa de a reflecta realitatea. Nu trebuie să facem însă, rabat problemelor de estetică.

Cred că, într-adevăr, această literatură este o literatură modernă, a viitorului și merită mult mai multă atenție din toate punctele de vedere pentru că (deși nu ne place s-o spunem) ea este și literatură extrem de utilă, tocmai în măsura în care răspunde unor intenții mari, pregătind oamenii care vor putea să înfruntă aceste planuri și direcții de dezvoltare, încercând să acomodeze gândirea umană la niște realități în mers (și poate că aici este un lucru extrem de interesant, anume că această literatură nu poate fi statică, fiind dinamică prin definiție).

ION MINZATU (profesor doctor docent, scriitor): Incontestabil că discuția noastră subliniază, la modul cel mai expresiv, forța sinergismului unor minți omenestii care gândind diferite aspecte ale unui domeniu de activitate umană, caută să formuleze structura și funcțiunile totalului. Fără a intra nici în opoziție și nici să subliniez, în mod sintetic, ce s-a spus aici — lucruri extrem de interesante și care, într-adevăr, concluzionează foarte bine ceea ce reprezintă astăzi o structură de bază a unei literaturi s.f. — mi-aș îngădui să lansez, dacă e cuvântul potrivit, câteva lucruri care nu s-au zis încă deschis. Mai întâi, așa cum știința și tehnologia au caracter diferite sub aspectul raportării la o noțiune, în sensul că știința are caracter universal, iar tehnologia are un caracter profund național, la fel și literaturii de anticipație îi putem atribui un caracter de universalitate dar și de naționalitate. Vorbind însă și din alt punct de vedere, se spune că literatura s.f. este un factor esențial de influență, un factor educațional, de formare a personalității umane și sociale. Aș spune că este doar unul din factorii esențiali, pentru că se asociază sinergic și cu ceilalți factori de influență educațională: învățământul, familia, societatea, știința și, desigur, munca, sub toate aspectele. În acest context, cred că nu e bine să limităm rolul literaturii s.f., care se distinge, totuși, prin genereză, scop, finalitate, structură și estetică proprie de celelalte genuri literare, deși se contopește în alte direcții, nu e bine să rămânem la un scop pur utilitar, legat numai de momentul imediat următor. Sint absolut de acord că o asemenea literatură „deschide” creierul, deschide porțile în fața noului, oricât de șocant, și face tinărul sau maturul să accepte, cu mai mult curaj, ceea ce vine din alte creiere omenestii, din spre viitor înspre noi. Sint însă de părere că o asemenea literatură este și în sine, ca știința în sine, un tezaur al creației omenestii, al sintezei supraordonate a ceea ce reprezintă personalitatea umană, nu neapărat în momentul respectiv, ci într-o ipostază de situație optimizată a unei curbe de evoluție spre viitor. Sub acest aspect, cred că putem vorbi de un tezaur care se îmbogățește permanent, și din care generațiile, oamenii, societățile, își pot extrage seva pentru a-și asigura acele fundamente de deschidere, de curaj, de îndrăzneală, de vis, spre evoluția care, cu multe eforturi, se face astăzi. Într-o paranteză, vreau să conțest dreptul de a vorbi de o singură revoluție, astăzi, chiar dacă este a doua, deoarece avem de-a face cu mai multe revoluții și, înainte de toate, cu revoluția cunoașterii, care e mai profundă decât toate celelalte, pentru că e contrastul între descoperirea omului și cunoașterea sa este nelimitată și dificultățile concrete prin care trece individul atunci când caută să transpună în realitate visurile, ideile, dialogurile, invențiile. Din acest dialog conflictual, bineînțeles, apar dialogurile de altă natură. Rămân consecvent ideii concluzive că literaturii s.f. îi revine un rol din ce în ce mai mare, de a face ca personalitatea umană să devină tot mai complexă, pentru a-și îndeplini cele două funcțiuni cosmice (națională și universală) de ființă umană normal conștientă și, în același timp, cu un liber arbitru coordonat de forțele coercitive care vin din genetică și din social.

A consemnat
LILIANA BORLOVAN

Momente ale stagiunii timișorene

Simbătă, 18 octombrie, ora 18.00 și duminică, 19 octombrie, ora 11.00 Filarmo-nica de stat „Banatul” a prezentat la sala „Capitol” concertul având în repertoriu: Rapsodia „Vardar” de P. Vladigherov (în cadrul zilelor muzicii bulgare), Concertul în Re major pentru violoncel și orchestră de Joseph Haydn, solist Alexandr Rudin (U.R.S.S.) și Simfonia a II-a de Beethoven. Dirijor Emanuel Elenescu (artist emerit). Panfio Vladigherov este unul din întemeietorii școlii de compoziție bulgare. Compozitor, pianist, dirijor și pedagog este adeptul împletirii temelor folclorice (ca izvor de inspirație melodică, armonică și ritmică) cu structurile clasice, într-o manieră apropiată de cea a lui George Enescu — pentru spațiul muzical românesc, prin îmbinarea caracterelor naționale cu cele universale ca modalitate specifică de transmitere a mesajului și ca posibilitate unanimă a opiniei muzicale internaționale.

Reprezentativă pentru concepția compo-nistică a autorului, rapsodia „Vardar” e construită pe structura de cîntec și jocuri culese de pe valea râului Vardar, caracterizată printr-o vie muzicalitate și printr-o antrenantă succesiune a ritmurilor. Policromia ei sonoră atrage și captivează, lăsînd loc meditației asupra rolului școlilor naționale în desfășurarea muzicii universale.

Concertul în Re major Opus 101, cel mai cunoscut de altfel dintre cele șase concerte ale lui Haydn este construit în stilul clasic al genului (I — Allegro moderato, II — Adagio, III — Allegro) și cuprinde trăsăturile generale ale gândirii muzicale haydnienă.

Preponderent caracterul liniștit, clar, echilibrat — ce nu exclude însă alternanțele — concurînd la ridicarea unui edificiu arhitectonic care-și păstrează atracția și sensibilitatea.

Compoziție premergătoare perioadei eroice beethoveniene, Simfonia a II-a reflectă particularitățile de interferență ale clasicismului haydnian și mozartian, conturarea dramatismului tumultuos ce va constitui mai târziu o trăsătură definitorie a creației marelui compozitor. De notat alternanța a două teme de factură dramatică în prima parte (Adagio molto, Allegro con brio), în locul obișnuitei — pînă atunci — teme secunde lirice, meditative, precum și în același context al replicii date clasicismului. Scherzo-ul (în limba italiană însemnînd „glumă”) ce înlocuiește cu succes Menuetul tradițional. Ultima parte — Rondo — are un caracter impunător, care anunță viitoarele creații.

RADU CIOBOTEA

MEMENTO

...a murit Teodor Mazilu, la o vîrstă la care moartea e totuși o aberație dar — în orgoliul ei nestăvilit de doamnă teribilă — ea nu va cere niciodată părerea nimeni și va ignora mereu opinia publică.

Se cuvine să ne amintim cu toții de scriitorul Teodor Mazilu.

Se cuvine să ne amintim mereu de avertizările scrisului său: — în lume mai e și va fi multă prostie; — prostia e un fenomen complex cu rădăcini bine înfipte (uneori poși să te rătăcești prin labirinturile ei); — în omenie e încă o zdravănă cantitate de stupidenie și mofturi; — e o datorie sfîntă a oricărui cetățean al lumii dotat cu inteligență să curme și multe altele...

Se cuvine să ne amintim mereu cu regret că în literatura noastră nu mulți au fost în stare să se lupte atît de crunt cu submediocritatea.

Se cuvine să nu uităm că Teodor Mazilu a fost unul din ei.

...a murit Teodor Mazilu și prostia se va mai plimba multă vreme sub clar de lună.

Curat murdar, musiu!

CORNEL BOGDAN

La doi pași, orașul...

La doi pași de oraș, la intrarea dinspre Arad, unde pînă mai ieri se întindeau doar mlaștini și bălți, unde stuful și bălăriile creșeau în voie, s-a înălțat, s-a construit și se construiește, un nou lăcaș de știință și cultură care pregătește specialiști în domenii vitale pentru existența umană: agricultură, zootehnie și medicină veterinară. Aici, prin întregirea spațiului de învățămînt prin darea în folosință a noii căldiri a Facultății de agronomie, modernă construcție cu cinci etaje (ce se va completa la anul cu încă două amfiteatre și o aulă), se va putea vorbi de un mic orașel al studenților.

Prin îmbinarea activității teoretice cu practica productivă și cercetarea științifică, se va contura personalitatea viitorului specialist, bine pregătit din toate punctele de vedere. Se poate spune că aici toți studenții sint cuprinși în cadrul cercurilor științifice de cercetare, într-un domeniu sau altul, fie în cadrul Stațiilor didactice și experimentale, pe loturile de experiență, în cadrul fermei experimentale de vie și pomi, sau în unități agricole.

Se afirmă cu mîndrie că Institutul agronomic, adăpostit în acest mic orașel, are propria sa viață cultural-artistică și sportivă. Există aici o experimentată formație de dansuri bănățene. Cenaclul „Mirabila sămînță” se bucură de o mare popularitate și de mulți participanți. Formația de teatru și-a stabilit repertoriul și repetă... Un mini-campionat de fotbal între anii de studiu și un concurs de șah cîștigă totdeauna mulți susținători...

Deasupra orașului cade, alene, înserarea. Dar ici, colo, cite-un student cu cărțile sub braț, intră sau iese din biblioteca institutului. La doi pași, orașul trăiește tumultos. Aici la Institutul agronomic, micul orașel își duce viața liniștit, încrezător în oamenii lui și în puterea faptelor lor.

FLORE HAS

Clujul — halucinație de toamnă

Motto: „Prin Sighișoara evul mediu umblă cu venele tăiate”

Prin Cluj studenții umblă cu răsufarea tăiată. Poposesc la „Croco” („varicele” clujean nu pare a fi intru nimic mai prejos decît cel timișorean) și apoi urcă spre căminele de pe strada Hașdeu, al cărui bust își pogorî demnitatea blajină asupra rîvșirii lor tălăzuitoare, în fața căreia timpul rămîne cu ochii holbați și-și pune revolverul la timp.

Cînd plouă, Clujul, dominat de amintirea lui Baba Novac, se întoarce asupra lui însuși, ca să-și îngrămădească străzile înguste ce șiroiesc delirînd și rostindu-și pisurile despre evul mediu transilvan, ca să se ghemuiască în jurul Someșului, și scapă din preajma bolborosirii apelor lui cenușii citeva catedrale care fișnesc fără opreliști și-și zbuciumă clopoțele. Sub povara întinericului, neștiut de nimeni, Clujul cheamă Maramureșul și Maramureșul își trimite răsufarea dinspre rădăcinile Someșului, iar cînd Someșului îi e dor de Crișuri, își răscolește albia luminîndu-și uneori bolovănișul din străfunduri, alteori destăinuindu-și mîlurile.

Clujul privit de pe podurile sale pare o rugăciune istovitoare, așteptîndu-și tăcerile neîmplinite, halucinate, iar de la Belvedere, pare că-și recunoaște dreptul de a ingenunchea sub cerurile sale și de a transforma timpul într-o altă conștiință a sa.

Orașul are puterea de a privi către noi dinspre timp, substituindu-și se, readucîndu-și amînte că poate oricînd trăi prin sine însuși.

RADU CIOBOTEA

A treia consfătuire a C. E. I.

A avut loc la Universitatea din Timișoara cea de-a treia consfătuire anuală pe țară a Colectivului de Esperanto — interlingvistică al Academiei de Științe Sociale și Politice din R.S. România, la care au luat parte cadre universitare, cercetători, profesori, studenți și vorbitori de limbă esperanto din țară.

Ca și în întâlnirile precedente, acțiunea a avut un triplu caracter: organizatoric, științific, cultural-artistic.

La ședința de deschidere, condusă de prof. dr. I. F. Bociort, șeful Colectivului de Esperanto — interlingvistică (C.E.I.), au rostit cuvîntări prof. dr. I. Iliescu, directorul Centrului de științe sociale Timișoara al A.S.S.P. și prof. dr. V. Șerban, decanul Facultății de filologie al Universității din Timișoara, director adj. al Centrului de științe sociale din Timișoara și membru al C.E.I.

Ideea esențială care s-a desprins din aprecierea întregii activități a C.E.I. este că, de la crearea acestui colectiv (în mai 1978) pînă în prezent, activitatea esperantistă în România s-a științificat, a întinerit și a crescut într-un ritm rapid. În acest sens s-a menționat apariția în ultimul an a unor importante lucrări de esperantologie: I. F. Bociort, *Lucrări practice de esperanto — interlingvistică*; Prof. dr. A. Boia, *Esperanto din proverbe* (curs minimal), București, 1979; Prof. dr. V. Vranclu (Univ. Al. I. Cuza, Iași), *Lingvistică generală și comparată*, București, 1980; Lect. dr. V. Pălineanu (Univ. Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca), *Dicționar pentru studenții străini*. În volumul *VITORUL ÎN CONȘTIINȚA CONTEMPORANĂ*, Ed. Politică, 1980, limba esperanto este apreciată ca una din soluțiile posibile ale căilor de facilitare a contactelor spirituale între popoare. Mai adăugăm faptul că sesiunile științifice de la Universitatea din Timișoara în ultimii ani au avut constant o secție de esperanto și interlingvistică. Mai multe lucrări premiate în cadrul acestui secții au apărut în culegerile *Lucrări ale cercurilor științifice studențești*.

În după-amiaza primei zile a avut loc o sesiune de comunicări științifice la care au fost prezentate următoarele lucrări: *Funcția educativă a lecțiilor de limbi străine cu referire specială la predarea limbii esperanto* (de lect. dr. Romeo Poenaru), „Falsaj amikoj” de esperanto (prof. dr. Aurel Boia), *La interrilato modelo-koncepto en scienco ekkono* (de stud. Florian Bociort), *Istoria activității esperantiste în România* (de Marian Voitin), *La personaĵo pronomo en esperanto kaj en la rumana* (de stud. Mioara Dobre), *Participiul în latină și esperanto* (de stud. Mariana Bucă), *Omonimia în esperanto și română* (de asist. univ. C. Dominte), *Lucrările sesiunii, desfășurate aproape exclusiv în esperanto, au fost conduse de asist. univ. Constantin Dominte de la Catedra de lingvistică generală și aplicată a Universității din București. Discuțiile care au urmat au avut în vedere probleme importante ale activității colectivului în momentul de față. S-a analizat astfel activitatea subcolectivelor din diferite centre ale țării, sublinindu-se necesitatea întăririi organizatorice a acestor subcolective și a creării de subcolective în noi centre din țară. Au fost cooptați în cadrul colectivului noi membri, cadre didactice, cercetători și alți oameni de cultură și s-a constituit un subcolectiv pentru tineret. De asemenea, a fost înființată secția de esperanto — interlingvistică în cadrul filialei din Timișoara a Societății de Științe Filologice din R.S. România.*

Întîlnirea, la care au participat peste 100 de persoane (din păcate studenții erau încă în vacanță) — a pus încă o dată în lumină faptul că în cadrul C.E.I. se desfășoară o activitate entuziastă, pătrunsă de un autentic spirit științific, de sobrietate și aspirații creatoare, în slujba ideii de pace, prietenie și colaborare între popoare.

MIOARA DOBRE

O IPOTEZĂ BIOSTRUCTURALĂ PRIVIND POTENȚIALUL DE REPAUS ȘI DE ACȚIUNE AL FIBREI NERVOASE

În concepția actuală, aproape unanim acceptată, materia celulară vie nu se deosebește structural de materia moartă. Totuși o teorie apărută relativ recent consideră diferența structurală între o celulă vie și una moartă ca fiind esențială, de unde concluzia că materia vie prezintă un nivel superior de organizare față de materia moleculară obișnuită. Este vorba de teoria biostructurală elaborată de acad. E. Macovschi, care consideră că materia vie se caracterizează prin existența biostructurii, un sistem cu componente de origine moleculară, dar cu energii superioare, care îi permite să realizeze între ele legături de un tip cu totul nou — biologicăturile. Aceste biologicături, facilitate de forțe specifice numite biovalențe, sînt legături corelative între componentele biostructurale, astfel încît dacă starea unei componente se modifică, atunci vor apare modificări și în starea celorlalte componente din ansamblu. Biostructura se asociază în celulă cu soluția intracelulară de constituție calitativă moleculară obișnuită; imaginea intuitivă a protoplasmiei vii astfel concepute ar fi de tipul unui burete (biostructura) îmbibat cu apă (soluția intracelulară). Odată cu moartea celulei biostructura se destramă, componentele ei redevinînd molecule obișnuite.

Pornind de la aceste idei de bază s-au formulat mai multe ipoteze biostructurale care încearcă să explice o serie de fenomene biologice. Una dintre ele este teoria biostructurală a permeabilității celulare prin care se explică distribuția asimetrică a ionilor în interiorul și exteriorul celulei. Acceptînd existența biostructurii și interpretarea biostructurală a citorva experimente efectuate în sprijinul teoriei se ajunge la concluzia că în protoplasmă vie mare parte din apă și din ionii K sînt integrați în biostructură, ceea ce nu se întîmplă și cu ionii de Na. În soluția intracelulară apa este liberă, iar solubilitatea ionilor este aceeași ca și în lichidul extracelular; în acest caz nu mai este necesar un mecanism de tipul „pompei de sodiu”, care să mențină concentrațiile ionice împotriva forței de difuziune, pentru că între soluția intracelulară și mediul extracelular s-a restabilit deja echilibrul de difuzie. Se pune însă problema: dacă majoritatea ionilor K sînt integrați în biostructură, deci sînt practic legați într-un sistem, atunci cum se explică potențialul de repaus al celulei vii și cum se desfășoară potențialul de acțiune al fibrei nervoase? Am căutat să dăm răspunsul la aceste întrebări pe cale teoretică, prin raționamente care au la bază tezele teoriei biostructurale, precum și cîteva ipoteze privind proprietățile biostructurii, rezultate din același raționament. Trebuie să se aibă în vedere că întreaga explicație este ipotetică întrucît nu am avut încă posibilitatea de a efectua vreun experiment în sprijinul ei.

O primă deducție se face asupra repartiției ionilor în biostructură. În cazul destrămării biostructurii teoria presupune că este mult mai probabil să se elibereze blocuri de componente (și nu componentele individuale), după anumite „linii de clivaj” mai puțin rezistente, iar în excitație sau lezarea nemortală biostructura ar suferi un proces de destrămare parțială reversibilă, în care se eliberează cantități de apă și ioni K. De aici tragem concluzia că apa și ionii K se află pe „linii” în care biologicăturile au energie mai scăzută și pe care le-am numit „linii ionice”. Întrucît protoplasmă excitată revine după un timp la starea normală, am dedus că legat de aceste „linii ionice” trebuie să acționeze și un „sistem de autoreglare” care să readucă biostructura la starea inițială. De asemenea avînd în vedere faptul că biostructura poate elibera cantități diferite de ioni și apă în excitație subliminară, în funcție de valoarea potențialului excitator, putem presupune că liniile ionice și chiar componentele de aceeași natură chimică aflate pe aceeași linie ionică pot avea energii diferite. Admițînd aceste ipoteze putem trece la analiza potențialului de repaus (PR).

După cum se știe acest potențial se măsoară intracelular cu microelectrozi de calomel. Dacă la introducerea microelectrodului nu s-ar produce nici o modificare în starea biostructurii atunci potrivit concepției teoriei permeabilității celulare, potențialul înregistrat ar trebui să fie nul. Așadar în jurul micro-

electrodului trebuie să apară un spațiu în care biostructura s-a destrămat parțial cu eliberare de ioni K; se pune însă condiția ca acest spațiu să aibă limite, întrucît în caz contrar ionii eliberați ar difuza prin soluția intracelulară și potențialul înregistrat ar redeveni nul. Am numit spațiul în care s-au modificat proprietățile biostructurii și datorită căruia apare PR „punga microelectrodului”. La nivelul actual al cunoștințelor despre biostructură nu se poate face nici o presupunere cu privire la natura limitelor punții; putem însă să avem în vedere că proprietățile cu totul speciale ale biostructurii ar putea să dea un caracter cu totul aparte acestor limite.

Pe baza ipotezei „punții microelectrodului” se poate clădi un raționament prin care să se deducă valoarea potențialului de repaus măsurat: în speță se are în vedere faptul că aceleași concentrații ale ionilor care există în lichidul extracelular se regăsesc și în soluția intracelulară. Așadar PR apare și între pungă și vecinătatea biostructurală intactă. În acest caz se poate arăta (teoretic vorbind) că PR nu poate fi dat de potențialele de echilibru electrochimic ale principalilor ioni și că la limitele punții se impune un curent electric total nul. Deoarece s-a ajuns într-un punct din care raționamentul e analog cu cel elaborat de teoria membranei, ajungem la concluzia că formula dată de teoria amintită e valabilă și pentru teoria biostructurală cu mențiunea că se consideră permeabilitățile limitelor punții, sau pentru simplificarea ale biostructurii (P) pentru ioni.

În continuare se poate analiza potențialul local (PL) care apare ca urmare a unei excitații sublimina-

O ipoteză hazlie asupra „păcatului biblic” în versiunea — POPAS '80.

re în fibra nervoasă. Scăderea valorii PR denotă că are loc o scădere a stabilității limitelor punții microelectrodului, care are ca urmare o scădere a concentrației de K⁺ în pungă. Se poate presupune că modificările produse de excitant în starea unor componente nu sînt de o amploare prea mare și nu se transmit în proporție ridicată componentelor alăturate, fapt care lămurește anularea exponențială în spațiu și timp a PL. S-a elaborat și un model electronic pentru transformările din biostructură în timpul PL, model care tratează pe de o parte evoluția biostructurii intacte (întrutotul analog celui dat de teoria membranei pentru propagarea electronică a impulsului nervos) și pe de altă parte evoluția punții microelectrodului (unde se introduce o sursă suplimentară permanentă care reprezintă PR). Identitatea modelelor găsite pentru teoria membranei și teoria biostructurală, face ca și ecuațiile diferențiale atașate lor să fie identice, cu toate că raționamentele corespunzătoare au pornit de la ipoteze cu totul diferite. Deci și în teoria biostructurală se pot construi modele matematice sau electronice ale proceselor intracelulare.

Atașînd biostructurii o funcție de stare S care reflectă gradul ei de organizare și considerînd că orice excitant de intensitate dată produce o anume dezordine de grad -X (semnul negativ provenind din considerarea în raționament a evoluției gradului de ordine) se poate trata și problema sumării temporale și spațiale a potențialelor locale. Dacă gradul de organizare inițial al biostructurii este S₀, în momentul primei excitații va fi S(t) = S₀ - X, și va varia cu timpul după funcția S(t), astfel încît S(t) → S₀ pentru un timp suficient de mare (t). Dacă se excită fibra cu o perioadă T₀ < t, la fiecare nouă excitație axoplasmă va fi surprinsă într-un grad de organizare mai mic decît la excitația precedentă și în acest fel se poate ajunge la un stadiu limitat în care se generează potențialul de vîrf (PA). Asemănător se raționează și pentru sumarea spațială.

Potențialul de vîrf PA ar exprima o destrămare de mai mare amploare a biostructurii, în care modificările de stare a componentelor sînt suficient de mari pentru a se transmite la distanță. Faptul că amplitudinea PA nu scade cu distanța s-ar explica printr-o structură specială a „liniilor ionice” care au devenit mai sensibile la variații ale factorilor externi. Refacerea biostructurii e asigurată, ca și în cazul PL, de sistemul de autoreglare. Însă de această dată starea energetică a liniilor ionice suferă oscilații mai sensibile, care explică hipo- și hiperexcitabilitatea survenită după un spike. Explicația cantitativă a PA trebuie să aibă în vedere faptul că punga microelectrodului e susținută de biostructura intactă. Pe scurt, limitele punții sînt antrenate într-un proces de destrămare care face să scadă brusc PR; reintegrarea imediată a ionilor în biostructura care se reface induce înregistrarea unui puls de tensiune de către microelectrod, după care PR ajunge treptat la valoarea inițială, odată cu restabilirea punții. Pornind de la evoluția biostructurii în timpul PL și PA se pot explica și fenomenele de tipul acomodării (cu viteza de instalare a excitantului, cu durata stimulului, la stimul prelungit, etc.).

În încheiere expunem cîteva concluzii desprinse din lucrarea al cărei rezumat a fost expus mai sus:

1. Acceptînd teoria biostructurală, PR se explică prin formarea unei punți în jurul electrozului.
2. Valoarea PR se poate exprima printr-o formulă analoagă celei date de teoria membranei.
3. Potențialul local al fibrei nervoase se explică printr-o destrămare superficială (instabilitate) a biostructurii după acțiunea excitantului subliminar. Modelul electronic conceput este analog teoriei membranei, iar tratarea matematică a fenomenelor intracelulare este cu totul accesibilă teoriei biostructurale.
4. Potențialul de acțiune reprezintă un proces energetic mai complex, care poate fi rezumat printr-o destrămare de amploare a biostructurii, însoțită de variații puternice ale concentrațiilor ionice pe unitatea de volum.
5. Deși pînă acum se consideră că fenomenele bioelectrice din fibra nervoasă admit o explicație satisfăcătoare numai din partea teoriei membranei, prin lucrarea de față s-a arătat că și teoria biostructurală este capabilă să furnizeze o astfel de explicație, în anumite puncte fiind chiar mai completă decît teoria actuală. Așadar, deși modelul realității se complică și necesită o viziune mai deosebită asupra structurii materiei, explicația biostructurală a anumitor fenomene poate rivaliza cu interpretările date de teoria membranei.

SPERANȚA SVIRȘEVSKI

An IV, Lic. „Traian” Drobeta Turnu-Severin

Lucrare prezentată la Sesiunea științifică a elevilor — Sibiu 1980 și în ședința de redeschidere a „Cercului de biostructură” al Casei de cultură a studenților din Timișoara.

CONSILIUL DE CONDUCERE

FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, VIOREL BOLDUREANU, TEODOR ȚULZA, GHEORGHE CRIȘAN, GEORGE DINU, DAN DUBINA, MILOȘ GEORGEVICI, MIHAIL GLAJA, VIOREL MARINEASA, STELA MIREL, IOAN MORAR, LUCIAN NEGRUȚIU, VALERIU PANASIU, MARCEL SAMANȚA, GHEORGHE SARCA, ALEXANDRU VAJDA, DANIEL VIGHL

ADRESA REDACȚIEI:

- Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9, cam. 03, tel. 1.49.07, 1.97.21, (ședințe: luni și joi, orele 20-22).
- Căminul 15 Complex, cam. 1, tel. 1.69.45.

TIPARUL: I.P. „BANAT” TIMIȘOARA

COLECTIVUL DE REDACȚIE

IOAN BĂCALETE (redactor principal), CORNEL BOGDAN, VIOREL BOLDUREANU (secretar responsabil de redacție), DANIEL BUMB, GHEORGHE CRIȘAN (redactor-șef), MIHAI JUNEJA, CONSTANTIN MĂRASCU, MIRCEA MOLDOVAN, IOAN MORAR (redactor șef-adjunct), MARCEL SAMANȚA (redactor-șef-adjunct), GHEORGHE SECHEȘAN, DANIEL VIGHL. Fotoreporteri: MICHAEL KOZAR și IOSIF BERWANGER.